

ΕΤΟΣ Ζ' — ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ'

Τεύχος 21-22

Συνδρομή Έσωτερικού Λρ. 16.

Διευθυντής και Έκδοτής

Φ. Ρ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΑΘΗΝΗΣΙΟΔΟΣ ΑΘΗΝΑΣΙΟΙ

1 — 15 Μαρτίου 1907

Συνδρομή Έξωτερικού γρ. 20.

Η ΝΕΩΤΕΡΑ ΦΥΣΙΚΗ

ΑΙ ΝΕΑΙ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΥΛΗΣ ΘΕΩΡΙΑΙ

ΜΟΝΗ ἀμεταβλήτος ἰδιότης τῆς ἕλης δι' ἧς τελείως ἐχωρίζετο τῆς ἐνεργείας. ἦτο ἡ ἰδιότης τῆς μάζης, ἥτις ἔμενεν ἀμεταβλήτος ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῶν διαφόρων μορφῶν τῆς ἐνεργείας. Διότι μάζα θεωρεῖται τὸ ποσὸν τῆς ἕλης ἐνὸς σώματος. Ἡ μάζα δὲ τοῦ σώματος οὕσα ἀναλλοίωτος καὶ αἰωνία ἀποτελεῖ τὴν βῆσιν τῆς θεωρητικῆς μηχανικῆς. Ἀλλὰ καὶ ἡ μάζα αὕτη ἐπὶ τῶν τελευταίων ἀνακαλύψεων ἐτέθη ἐκποδόν. Ἀπεδείχθη, ὅτι αὕτη δὲν εἶνε σταθερὰ καὶ ἀναλλοίωτος, ἀλλὰ μεταβάλλεται μετὰ τῆς ταχύτητος. Κατὰ τὰς θεωρητικὰς δ' ἐρεῦνας τοῦ Abraham

καὶ τὰ πειράματα τοῦ Kauffmann, αὕτη οὐδόως ἐφίσταται.

Ἄλλ' ἂν ἡ μάζα μεταβάλλεται καὶ δὲν ἐφίσταται πράγματι, ἡ δὲ διατήρησις τῶν στοιχείων δὲν ἐφίσταται πλέον, τότε βεβαίως ἕλη δὲν ὑφίσταται. Ἄν δὲ τὸ φαινόμενον μόνον ἐπάρχον δὲν ὑπάρχει, τότε τί εἶνε ἐκεῖνο, ὑπερ πράγματι ἐπάρχει;

Αἱ καθοδικαὶ ἀκτῖνες καὶ αἱ νεαὶ ἀκτινοβολίαι διὰ τῆς ἐρεῦνης τῶν ὁποίων προέκυραν ἰδιώ-

τέρων συμπεράσματα παρέχουσι τὰς βῆσεις, ὅπως ἴδωμεν τί τὸ περὶ ἡμᾶς ὑπάρχον.

Αἱ καθοδικαὶ ἀκτῖνες, ὡς ἐν ἀρχῇ εἶπομεν, οὐδὲν τὸ ἕλικόν δεικνύουσι ἀποτελοῦσαι μορφήν τῆς ἐνεργείας, διότι ἠλεκτροῦσου τὸν ἀέρα καὶ διαπερῶσι τὴν ὕαλον. Ἄφ' ἑτέρου ὁμως, ἐπειδὴ ἀποκλίνουσι τῇ ἐνεργείᾳ μαγνήτου καὶ κινουσίην, ὡς εἶπομεν, ἑλαφρὸν μῆλον, ἔχουσιν ἰδιότητος ἑλικᾶς καὶ δὴ μάζαν. ἥτις, ὡς εἶπομεν, μεταβάλλεται μετὰ τῆς ταχύτητος.

Ἡρώτος δὲ J. J. Thomson ἐπέθεσεν, διὰ τὰ μέρη τῶν ἀερίων. ὕψινα καθίστανται ἐπὶ ἠλεκτρογῶγὰ ἐπὶ τὴν ἐπίδρασιν ἐνεργειῶν τινῶν. ὑποδιαιροῦνται εἰς δύο τμημάτια ἀντιθέτως ἠλεκτροσμένα. Τὰ τμημάτια ταῦτα ἐκλήθησαν εἰς τὰ ἠλεκτρονικὰ φαινόμενα, τὸ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Faraday, ἰόντα. Τοῦτοι τὰ μὲν θετικὰ εἶνε μεγάλα, τὰ δὲ ἀρνητικὰ, χιλιάκις τοῦτων μικρότερα. Τὸ ἄτομον λοιπόν, πρὸ τοῦ ὁποῖον ἡ χημεία ἔσθη, διεκλήθη εἰς θετικὰ καὶ ἀρνητικὰ ἰόντα. Ὡν τὰ μικρότερα, τὰ ἀρνητικὰ, ἐκλήθησαν ἰδιαιτέρως ἠλεκτρονίοντα. Ὁ Crookes μετὰ ταῦτα ἀπέδειξεν, ὅτι αἱ καθοδικαὶ ἀκτῖνες, ἅς παρεδέχθημεν ὡς ἑλικᾶς, εἶνε ἠλεκτρονίοντα ἐν κινήσει, τοῦτο δὲ τελείως ὑπὸ τοῦ Thomson ἐβεβαιώθη. Τὸ σπουδαιότερον δὲ πάντων εἶνε, ὅτι οἰαδίποτε καὶ ἂν εἶνε ἡ ἕλη, ἐξ ἧς τὸ ἠλεκτρονίον παράγεται, τοῦτο εἶνε πάντοτε τὸ ἀδύ.

Ἐἶθωμεν ἤδη εἰς τὰ ἀκτινενεργὰ σώματα καὶ διὰ εἰς τὸ ράδιον. Τοῦτο, ὡς εἶδομεν, παράγει τριῶν εἰδῶν ἀκτινοβολίας α, β, γ. Καὶ αἱ μὲν ἀκτῖνες γ εἶνε ἀκτῖνες Röntgen, οἱ δὲ β ἀκτῖνες καθοδικαί, ἦτοι συνεπῶς ἠλεκτρονίοντα, αἱ δὲ α ἰόντα θετικά. Ἐκ τῆς ἕλης, λοιπόν, παράγονται μορφαὶ μὴ ἔχουσαι τὴν μορφήν τῆς ἕλης. Ἐκ τῆς ἕλης παράγεται ἐνεργεια. Ὀλόκληρος δὲ ἡ ἕλη μεταβάλλεται εἰς ἐνεργειαν, διότι οὐδὲν ἐπὶ τέλους ἀπομένει ἐκ τῆς ἀκτινοβολούσης ἕλης. Ἡ ἕλη, λοιπόν, ἤδη ἀνάγεται εἰς μορφήν τῆς ἐνεργείας. Οὕτως ἡ ἀρχὴ τῆς ἀφθαρσίας τῆς ἕλης

διατηρείται, διότι. άπαξ ή ήλη άνάγεται εις μορφήν τινά της ενεργείας, ούτε γεννάται, ούτε καταστρέφεται, ώς εκείνη, διότι ή άρχή της διατήρησης της ενεργείας παραμένει άπόσβλητος, μέχρι τούδε.

Ίδού δέ πώς εξηγούνται τά φαινόμενα ταύτα πρòς διατήρησιν της άρχής της έιδηλεχείας της δυνάμεως.

Κατά τον Rutherford και Soddy, τά ακτινεργά σώματα συνίστανται εξ άσταθών άτόμων, άίνα δύνανται αυτομάτως, ή άλλόζωσιν ύπόστασιν, καθ όν χρόνον ταύτα διαρρούνται εις θειικά ίόντα και εις άρνητικά ήλεκτριόντα. Τούτων τά μὲν θειικά αποτελούσι τās άκτίνας α, τά δέ άρνητικά τās άκτίνας β. Η δέ έκπομπή του άσταθοῦς άερίου, καθ' ή δ Rutherford απέδειξεν, είνε πεφορτισμένη θειικής ήλεκτρικής, αποτελείται δηλαδή εκ τών ίόντων α, άίνα περικυκλούνται υπό τίνων μορίων, δύναται δέ νά παραγάγη νέα σώματα, άπουσινθεμένη εκ νέου. Υφίστανται, δηλαδή, τά ακτινεργά σώματα μετάπτωσιν εις διαφόρους ύποστάσεις άνωσιουργούσας εις τόν βαθμόν της άποσυνθέσεως, επί τέλους δέ καταλήγουσιν εις εύσιαθή κατάστασιν, ήις διά τó ράδιον είνε τó στοιχείον ήλιον.

Τόν τοιοῦτον μετασηματισμόν τών στοιχείων εις έτερα, ό μὲν Lochyer παρεδέχθη συμβαίνοντα εις τούς άστέρας, εις οὗς ύψιστη θερμοκρασία επικρατεί και ούτως συνεπώς έχουσι πολύ όλιγώτερα στοιχεία τών επί της γής ύπαρχόντων. ό δέ Meyer ύποβαλόν τά στοιχεία εις 2000° παρετήρησεν, ότι ταύτα τείνουσι νά διασταθώσι. Τό πείραμα δέν δύναται περαιτέρω νά προχωρήσῃ, διότι απαιτεῖται μεγίστη θερμοτή, τήν όποιαν δέν δύναμεθα νά επιτύχωμεν, διότι δέν άντέχουσιν εις τούτων οί χρησιμοποιούμεναι συσκευαί.

Τό τεράστιον όμως τοῦτο ποσόν της θερμοτήτος, όπερ απαιτεί μεγάλην κατανάλωσιν ενεργείας όπως παραχθῆ, άνευροσκομεν εν τῷ ραδίω, όύτι εν γραμμωι ραδίον κατά τās ζεεύνας του Currie παράγει 100 μονάδας θερμοτήτος εις μίαν ώραν. Θερμοτή, ήις βεβαίως δύναται νά παραγάγη τήν τοιαύτην άποσύνθεσιν, διότι αύτη δεικνυει, ότι εν άτομον ραδίον έλευθεροί 30000 φοράς περισσότεραν θερμοτήτητα εκείνης ήν εν άτομον ύδρογόνον δαπανά όπω; μεθ' ένός άτόμου όξυγόνου ένούμερον δώσῃ εν μόριον ύδατος. Βεβαίως ενταύθα δύναται τις νά υποθέσῃ ότι θά ήτο δυνατόν νά εύρεθῇ διά της ζυγού έλλάττωσις τις του βάρους του ραδίου, όπερ διά της άποσυνθέσεως δίδει τό τεράστιον τοῦτο ποσόν της ενεργείας. Τό ποσόν όμως της διασπασμένης ήλης είνε καταπληκτικώς μικρόν ώστε αί ζυγοί ήμών άδυνατούσιν νά τό προσδιωρίωσι. Κατά τον Rutherford

1 K. Ζήγγιλη, Ένεργεια, όλη, τίθής, σελ. 21

1 γραμμάριον ραδίου εκπέμπει αναλόγως του άτομικού του βάρους $2,5 \times 10^{11}$ τεμαχίδια κατά 1' ήτοι 250.000 000 !! Ποραδέχονται δέ, πρòς διατήρησιν, ώς ειπόμεν, της άρχής της άφθαροείας της δυνάμεως, ότι τό ράδιον κατά τās μεταμορφώσεις ταύτας άποδίδει τήν ενάμει ένεργειαν, ήν εν έαυτῷ έχει. Τό μέγα δέ ποσόν της ενεργείας τό εν σμικροτάτῳ ποσῷ ήλης ύπαρχον, δέν πρέπει νά μάς εκπλήσῃ, διότι γνωρίζομεν λ.χ. ότι ή ομοιοκή πίεσις τών έλαχίστων φνικῶν κντιάρων άνέρχεται εις 160 άτμοσφαιρας, 342 δέ γραμμάρια ζακχάρους διαλυόμενα εν λύτρω ύδατος άσκοῦοι πίεσιν 22 άτμοσφαιρών.

Πρòς εξήγησιν δέ της παραγωγής της τοιαύτης ενεργείας παραδέχονται ότι τά άτομα αποτελούνται εκ κέντρον εκ θειικού ίόντος περι τό όποῖον δίκην πλαητιῶν περιφέρονται μέγας αριθμός ήλεκτριόντων, συγκρατουμένων δι' ήλεκτρικής έλξεως. Ηλεκτριόντα τινά μη συγκρατούμενα πλέον υπό της ήλεκτρικής έλξεως έξέρχονται της τροχιάς των και ρίπννται πρòς τά έξω, ώς οί κομηται, ούτως ρίπννται εις τά άστρικά περιβάλλοντα. 2

Έτεροι δέ επιστήμονες τολμηρότεροι εις τās ιδέας, μεταξύ τών όποιων πρωτοσιατεί ό φυσιοδίφης Gustave le Bon, ποραδέχονται, ότι πάντα τά σώματα είνε ακτινεργά. Ούτως, ό Gustave le Bon, εν τῷ συγγράμματι αύτου L' Evolution de la Matière αντι της παλαιάς άρχής «οὐδέν δημιουργεῖται οὐδέν άπόλλνται» παραδέχεται «οὐδέν δημιουργεῖται. αλλά τό πᾶν άπόλλνται» (Rien ne se crée, mais tout se perd). 3 Άναπτύσσων, ότι ή ήλη είνε σταθερά τις μορφή της ενεργείας παραδέχεται ώς μίαν εν μορφήν ταύτης. πλὴν τών γνωστών θερμοτήτος, ήλεκτρισμοῦ κλπ τήν ήλην ή τήν ένδο-ατομικήν ένέργειαν (energie intra-atomique), 4 ώς ονομάζει ταύτην, ήις διά τού τεραστίον αυτης μεγέθους προκαλετ τήν διαρκή της ήλης άποσύνθεσιν. (La dissociation de la matiere), ής προίοντα είνε τά ήλεκτριόντα και εν γένει αί λοιπαί ακτινοβολίαί. 5. Τά ήλεκτριόντα δέ ταύτα είνε προίοντα του αϊθέρους φέροντα ήλεκτρικήν ένέργειαν. "Όταν δέ δι' ακτινοβολίας τό ήλεκτριόν άποδώσῃ τήν ένέργειάν τον επανέρχεται εις τόν αϊθέρα και οὐδέν είνε πλέον. 6 Παραδέχεται, δηλαδή, εν λόγῳ ό Gustave le Bon γίνεσιν της ήλης διά στροβιλώδους κινήσεως του αϊθέρους σχηματίζοντος τά ήλεκτριόντα, άίνα σχηματίζονται τά άτομα, ταύτα τās διαφόρους της ήλης

2) L. Poincaré. La Physique moderne. σελ. 272.
3 Gust le Bon. L' evolution de la matiere σελ. 16.
4) Gast le Bon. L'evol... σελ. 12.
5. Όμοίως σελ. 114.
6. Όμοίως σελ. 303.

μορφάς και τέλος ταύτα διαλυόμενα εις ήλεκτριόντα, άίνα επανέρχονται εις τόν αϊθέρα.

Καθ' όλας τās προηγουμένας θεωρίας βάσις του σχηματισμοῦ τών άτόμων της ήλης είνε τό ήλεκτριόν. Έξ ήλεκτριόντων και ίόντος θεικού συνίσταται ή ήλη άπασα. Τό άτομον της ήλης, λέγει ό Larmor, συνίσταται εξ ήλεκτριόντων και οὐδέν πλέον.

Αλλά τί είνε, λοιπόν, αύτό τοῦτο τό ήλεκτριόν. όπερ είνε τό μόνον ύπαρχον;

Τό ήλεκτριόν θεωρείται, ως άπλοῦν ήλεκτρικόν φορτίον, είνε μία μεταμόρφωσις του αϊθέρους συμμετρικῶς περι τι σημείον, και' άλλους δέ σημείον εις ό δ αϊθήρ σχηματίζει δίνας. Ούτω λοιπόν, ή ήλη εξαφανίζεται, όύτι τό ήλεκτριόν είνε ήλεκτρισμός, ήτοι ένέργεια. Τό ήλεκτριόν κέκνται τήν άδράνειαν, χαρακτηρηστικῆν της μάζης. Κατά τās θεωρητικά; όμως ζεύνας του Max Abraham, ή μάζα, ως είδομεν, μεταβάλλεται μετά της ταχύτητος, όταν δέ αύτη φθάσῃ τήν ταχύτητα του φωτός. ήτοι 300000 χιλιομέτρων κατά 1', ή μάζα του ήλεκτριόντος καθίσταται θεωρητικῶς άπειρος. Τά πειράματα δέ του Kauffmann απέδειξαν άληθῆ τά εκ τών θεωρητικῶν ζευρών του Abraham προκύνοντα. Απεδείχθη δέ ότι δλόκληρος ή φαινόμενη μάζα είνε ίση πρòς τήν ήλεκτρομαγνητικήν μάζαν. Η δλική λοιπόν μάζα του ήλεκτριόντος είνε μηδέν, ήτοι οὐδόλω; ύφίσταται.

Όταν ή ταχύτης του ήλεκτριόντος είνε σταθερό, τό ήλεκτριόν σχηματίζει περι έαυτο ήλεκτρικόν και μαγνητικόν πεδίων. Αν και άλλα ήλεκτριόντα ακολουθώσι τό πρώτον, έντός σύρματος λ.χ., τό σύρμα τοῦτο θά διαρρέεται υπό ήλεκτρικού ρεύματος. Όταν ή ταχύτης του ήλεκτριόντος επιταχύνεται, παράγεται κύμα έγκάρσιον, ακτινοβολία ήλεκτρομαγνητική, αναλόγως της μεταβολής της ταχύτητος. Αν τό ήλεκτριόν έχῃ περιοδικήν ταχύτητα άρκούτως ταχέαν, τοῦτο είνε κύμα φωτεινόν. Αν τό ήλεκτριόν σταθῇ άποτόμως, είδος τι παλμών μεταδίδεται εις τόν αϊθέρα, ούτινες είνε αί ακίνες Röntgen. 1

Τό ήλεκτριόν λοιπόν, είνε τό μόνον ύπαρχον. Τοῦτο δέ ως είπομεν, είνε συμμετρική ή άλλη τις κατάστασις τουαϊθέρου ήλεκτρικής φύσεως. Συνεπώς, ότι πράγματι ύφίσταται είνε ό αϊθήρ. Έκ του αϊθέρου παρήχθη τό πᾶν, άφ' όύ ή ήλη σύγκνεται εξ ήλεκτριόντων. Αλλά τί είνε ό αϊθήρ;

Τόν αϊθέρα παραδέχονται πρωτίστως ως άβαρῆ. Ως πρòς τās λοιπās αύτου ιδιότητας οί επιστήμονες διαφωνοῦσιν είσέτι. Ούτω λ.χ. ό λόγος Kelvin παραδέχεται αύτόν ως σφιτερόν έλαστικόν, ό δέ J. J. Thomson με πυκνότητα ύπεριέραν παντός γνωστοῦ σώματος. Ο Fresnel, ως

1. L. Poincaré. La Physique moderne, σελ. 298.

λίαν έλαστικόν, μετά μεταβλητής πυκνότητος, άλλοι τούναντίον και άλλοι άλλως.

Αλλά διατί τοιαύτη διαφωνία; Διότι, τό και σπουδαιότερον, άγνοείται αύτή ή ύπαρξις του αϊθέρου. Άνευ αύτου ή επιστήμη είνε μηδέν και όμως άγνοεί αύτόν και ίσως θά τόν άγνοῆ επί πολύ, διότι προσπαθεί διά του συνθέτου νά εύρη τό άπλοῦν. Αντικαθιστᾷ τό γνωστόν διά του άγνωστοῦ, τό δρατόν διά του άοράτου. Δέν είνε ήλη και όμως αύτός είνε ή ήλη. Η επιστήμη κατέκτησεν αύτόν, καιτοι τόν άγνοεί, διότι εν αυτῷ συγκεντροῦται αύτη. Αέγομεν δ' ούτως, διότι εκείνο ύπερ σήμερον ή επιστήμη περι του αϊθέρου κατέχει, είνε ότι εν αυτῷ απέδειξεν άνομορφοβητίως και διά του μαθηματικού λογισμοῦ τήν ένότητα τών φυσικῶν δυνάμεων συνενώσασα πάντα τά γνωστά φαινόμενα εις θαναστικήν συναρμογήν 2. Μία μόνη δύναμις παραμείνει είσέτι άνεξήγητος, ή παγκόσμιος έλξις, διότι πάσαι αί γερόμεναι προσπάθειαι, όπως και αύτη εξηγηθῇ διά του αϊθέρου και άναχθῇ αύτη εις τήν γενικήν ένότητα, άπέτυχον, εύρεθεῖσαι πρò μεγάλων δυσκολιών.

Τό θεικόν σημεῖον εις ό νῦν ή επιστήμη εύρισκνται, είνε ότι τό άτομον της χημείας διελύθη εις θεικόν ίον και άρνητικᾷ ήλεκτριόντα. Περι τών δευτέρων τούτων, πολλά άνεκάλνψεν και προσδιώρισεν, ενῶ περι του θεικού ίόντος συγκεντρωμένη είσέτι επικρατοῦσιν ιδέαι.

Αλλ' ή επιστήμη δέν αποκάννει, διότι σκοπόν αυτης προτίθησιν τήν τελικήν άλήθειαν. Τό βήμα δέ, όπερ κατά τά έτη ταύτα ούτη επέτελεσε πρòς τόν μέγαν σκοπόν της, τήν άλήθειαν, είνε γιγάντιον. Διότι, εκείνο, όπερ σήμερον αύτη ήρξισεν άπίως άποδεικνύουσα και έξάγουσα από του πεδίου τών θεωριῶν και ύποθέσεων, είνε ή άκρα ένότης, ή ένιαία άρχή. Τό πᾶν προέρχεται εξ ένιαίου τυός και άπλοῦ, όπερ δέν είνε ή ήλη, οίαν ήμεις διά τών αισθήσεων γνωρίζομεν. Διότι διά τών νεωτέρων άνακαλύψεων καθ' ής ή διατήρησις τών στοιχείων άμφισβητεῖται (εις ό άλλως τε συμβάλλουσιν ή περιοδικότης τών στοιχείων και αί αλλοτροπικαί ένίον τούτων μορφαί), άρχεται άποδεικνυόμενη ή άνέκαθεν επικρατήσασα ιδέα, περι της ένιαίας της ήλης ύποστάσεως. Έπειδή, δηλαδή, ως και άνωτέρω εξεθέσαμεν, οί θερμοότεροι άστέρες περικλείονται όλιγώτερον αριθμόν στοιχείων και επειδή τά φάσματα τών νεφελοειδών, ούτινες είνε κόσμοι εν τῷ γίνεσθαι, δεικνύουσιν, ότι ούτοι σύγκνεται εξ όλιγίστων στοιχείων και δῆ πρωτίστως εκ του κορυφοτέρου πάντων, του ύδρογόνου, συνάγεται, ότι ή διάπλασις του νεφελοειδοῦς εις πλανητικόν σύστημα συνεπάγεται, αναλόγως του βαθμοῦ της εξελλέξεως αύτου, και τήν γένεσιν

2. L. Poincaré. La Physique moderne σελ. 163.

τῶν λοιπῶν στοιχείων. Ἀφοῦ δὲ ἡ ὕλη εἶνε ἐνιαία, αὐτὴ δὲ διὰ τῶν τελευταίων ανακαλύψεων ἐξαφανίζεται παρουσιαζομένη ὡς ἠλεκτρικὴ τις τοῦ αἰθέρος κατάσταση, βεβαίως ἐκεῖνο δὲ περὶ ὑπάρχει, εἶνε τι ἄπλοῦν καὶ διάφορον τῆς ἕλης, οἷαν ἡμεῖς ταύτην γνωρίζομεν.

Τὸ ἐνιαῖον τοῦτο καὶ ἄπλοῦν βεβαίως ὁ ἄνθρωπος δὲν δύναται νὰ ἴδῃ, ἀποχωρίσῃ καὶ θετικῶς δοῖσιν. διότι πάντα ὅσα βλέπομεν εἶνε, δύναται τις εἰπεῖν, μεταμορφώσεις τοῦτο. Καὶ πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ γνωρίσῃ τοῦτο πραγματικῶς ὁ ἄνθρωπος, ἀφοῦ διὰ τῶν αἰσθήσεων ἐργάζεται, αἱ δὲ αἰσθήσεις δίδουσιν αὐτῷ τὰς ἀπαιτήσεις τῆς ἕλης ἐκδηλώσεις; Οἰκτεῖται ὁ Πλάτων τὸ ἀνθρώπινον γένος, ὑπερ ἀναγκάζεται νὰ φιλοσοφῇ, μεταχειριζόμενον, ὡς ὄργανα ῥίνας καὶ ὠτα. Καθαρῶν δὲ διὰ τοῦ δαιμονίου του πνεύματος τὸ ἀπαιτητὸν τῶν αἰσθήσεων, λέγει ἐν τῷ Φαίδωνι αὐτοῦ :

« Ἄρα ἔχει δλίθειάν τινα ὕψις καὶ ἀκοή τοῖς ἀνθρώποις;... καίτοι εἰ αὐταὶ τῶν περὶ τὸ σῶμα αἰσθήσεων μὴ ἀκριβεῖς εἶναι μηδὲ σαφεῖς, σχολῆ αἴ γε ἄλλαι; πᾶσαι γὰρ που τούτων φανελοτέραι εἶναι »¹.

Ἀόκνως ὅμως ἡ ἐπιστήμη ἐργαζομένη θέλει εἰσχωρήσῃ εἰς τὸ λαβυρινθώδες περιβάλλον διὰ τῶν δαιμονίων τοῦ πνεύματος πτερυγίων καὶ θέλει βαθμηδὸν καὶ διὰ τοῦ χρόνου καθορίσῃ τὰς ιδιότητες τοῦ ἁπλοῦ τούτου καὶ ἐνιαίου ὑπάρχοντος, ἐν ᾧ ἡ φύσις καὶ ἡ ἀπομόνωσις αὐτοῦ βεβαίως ἀδύνατος θέλει εἶναι. Ἄν ὅμως τὰς ιδιότητάς αὐτοῦ ἡ ἐπιστήμη τελεσιδικῶς δοῖσιν, οὐδεμία πλέον καὶ περὶ τῆς ἐπιπέδου αὐτοῦ ἀμφιβολία θέλει χωρῆ, ἐν ᾧ ἄρ' ἕτερον ἢ φύσις αὐτοῦ θέλει παραμένῃ ἀκατανόητος, διότι δὲν θὰ εἶνε δυνατὸν βεβαίως διὰ τῶν ἰνσιῶν, ὅτι ἐκ τοῦ ἄλλοῦ κόσμου σχηματίζομεν, νὰ καθορίσωμεν ἢ τὸ ἄφορον πρὸς αὐτόν.

Ἡ ἡμέρα βεβαίως αὐτὴ κείνη πολλὴ μακρὴν ἀπ' ἡμῶν, καίτοι δὲν ἀποκλείεται νὰ εἴπωμεν, ὅτι καὶ πολλὴ πλησίον ἐδρίσκειται, διότι αἱ πρόοδοι τῆς ἐπιστήμης πρὸς τὸ ἄγνωστον καὶ ἀνεξερεύνητον αὐτῆς πεδίου εἶνε ἀνεξίτητοι. Διαβλέπομεν προσεγγίζουσαν ἡμῶν λύσιν τῶν μυστηριωδῶν ζητημάτων καὶ σπεύδομεν πρὸς αὐτήν, ἀλλ' ἄγνωστον πότε θὰ φθάσωμεν.

Ἐργαζόμεθα λοιπὸν καὶ ἀναμένωμεν!

ΘΡΑΣ. Σ. ΒΑΗΣΙΔΗΣ

Διδάκτωρ τῶν Φυσικῶν Ἐπιστημῶν

1. Πλάτωνος Φαίδων 65 Β.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΚ ΒΕΡΟΛΙΝΟΥ

Βερολίνον, 14 Μαρτίου 1907

Ὁ Καθηγητὴς BEHRING

ΠΕΡΙ

ΤΗΣ ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΕΩΣ ΤΗΣ

ΦΥΜΑΤΙΩΣΕΩΣ

Εἰς τὴν σημερινὴν τρίτην συνέλευσιν τοῦ πανγερμανικοῦ ἀγροτικοῦ Συνεδρίου, παρευρέθη μέγας ἀριθμὸς ἐπιστημόνων καὶ πολιτικῶν, ἵνα κατὰ πρόσωπον ἴδωσι τὸν Καθηγητὴν Behring καὶ ἀκούσωσιν ἀπὸ τοῦ στόματος αὐτοῦ, τὴν κατὰ τῆς φθίσεως ὀμιλίαν του.

Ὁ μυστικὸς σύμβουλος τοῦ Ἀυτοκράτορος Καθηγητῆς Behring Marburg, ὁ ὅσον ἐσχάτως γενόμενος γνωστὸς ἐμβριθεῖς ἐπιστήμων διὰ τὰς κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος πολυτίμους του ἀνακαλύψεις, προσελθὼν ἐπὶ τοῦ βήματος, λέγει τὰ ἑξῆς:

« Δανοὶ καὶ Γάλλοι παρατηρηταί, ἐπεβεβαίωσαν ἤδη τὴν θεωρίαν του, ὅτι εἰ ὑπ' αὐτοῦ ἐρευνηθέντες λεπτότατοι βράκιλλοι, ἀπὸ τοὺς φυματιώδεις βράκιλλους, τοὺς εἰς τὸν ἀνθρώπινον ὀργανισμόν ἀναπτυσσομένους, διακρίνονται κατὰ τοῦτο μόνον, καθ' ὅτι κέκτηνται ἰσχυροτέραν δύναμιν καὶ πολὺ χειρότερα νοσήματα νὰ παράγωσι δύναται ἢ οἱ φυματιώδεις βράκιλλοι, οἱ ἐν τῷ ἀνθρώπινῳ ὀργανισμῷ ἀναπτυσσόμενοι

Εἶνε δὲ ἓνα μέγα πλῆθος ἀκόμη ἀνθρώπων, οἵτινες ὑπολαμβάνουν, ὅτι ἕκαστος φυματιώδης βράκιλλος, ὅστις μὲ τὸν ἀέρα διὰ τοῦ στόματος ἢ τῆς ρινός, εἰς τὸν ὀργανισμόν μας περιέρχεται, εἰς τοὺς πνεύμονας κυρίως ἐντοπίζεται. Πλὴν τὸ πρᾶγμα, δὲν ἔχει οὕτω. Τὸ μεγαλύτερον μέρος τῶν βράκιλλων, διὰ τῶν ὑγρῶν τροφῶν μας κυματοειδῶς κατακυλιζόμενα εἰς τὸν στόμαχον καὶ ἐκ τούτου εἰς τὰ ἔντερα μετοχετεύεται.

Περὶ τοῦ ὅτι δὲ μᾶς εἶνε ἀνάγκη νὰ ἀποκτήσωμεν «Γάλα» συνεζευγμένον, μὲ τὰ ἐν αὐτῷ σπέρματα, οὐδεμία ὑπάρχει διαφορὰ γνωμῶν. Ἀλλὰ ἡ κατὰ Pasteur μέθοδος δὲν εἶνε ἡ ὀρθὴ ὁδός, ἥτις δύναται νὰ μᾶς φέρῃ εἰς τὸ ποθούμενον.

Ὁ Pasteur ἐπιθυμεῖ ν' ἀντικαταστήσωμεν τὸ φυσικὸν Γάλα μὲ ἓνα τεχνητὸν προϊόν. Τὸ νὰ καταστήσωμεν δὲ ἄγονα τὰ ἐντὸς τοῦ γαλακτος σπέρματα (μικρόβια) δι' ἰσχυροῦ βρασμοῦ ἢ ὑψηλῆς ἐξῆρας θερμοκρασίας, δὲν εἶνε ἀξία συστάσεως. Τὸ τοιοῦτον βρασμένον γάλα εἶνε ἀκατάλληλος πλέον γαλακτοῦχος τροφή καὶ δὴ διὰ γαλοχούμενα

μικρὰ παιδία. Τοῦτο λέγουσιν ἤδη ἐπίσης ὅλοι οἱ διαπρεπεῖς παιδίατροι

Πρέπει λοιπὸν γάλα συνεζευγμένον μὲ τὰ ἐν αὐτῷ σπέρματα (μικρόβια) νὰ δημιουργήσωμεν, τὸ ὅποιον νὰ μὴ χρειαζόμεθα νὰ βράσωμεν. Καὶ τὸ μόνον μέσον πρὸς τοῦτο, εἶνε ἡ δημιουργία ὑγιῶν ζῶων. Ὑγιεῖς ἀγελάδες, ἔχουσιν ὑγιῆς γάλα. Ἀπὸ τὸν ἐμφυτὸν μας φόβον τῶν βράκιλλων ἐθεραπεύθημεν (ἀπηλλάγημεν): (Δὲν φοβούμεθα πλέον τὰ μικρόβια). Ὑδωρ ἐνέχον ἐν αὐτῷ 100.000 ἑκατὸν χιλιάδας βακτηριδίων, δύναται νὰ εἶνε ἀβλαβές, ἐν ᾧ ὕδωρ ἐστερημένον τοιοῦτων. λίαν ἐπιβλαβές δύναται νὰ εἶνε.

Τὸ βρασμένον ὕδωρ, τὸ ἐνέχον τοὺς φουθεντάς βράκιλλους, ὡς ποτὸν ἀγευστὸν ἤδη καὶ ὄλως τουναντίον ἢ ἀπολαυστικόν, μᾶς εἶνε ὡς τοιοῦτον ἀχρηστον. Δὲν ἐμπειρεῖται πλέον, τὰ πολυτίμα ἐκεῖνα συστατικά, ἅτινα τοὺς διαφόρους μας ἰστούς καὶ τὸ ἐστῆνον σύστημα τοῦ ἡμετέρου ὀργανισμοῦ ὑπηρετοῦσι.

Βρασμένον ὕδωρ, μόνον ἐν καιρῷ ἐπιδημιῶν, ὡς ἀναγκαῖον βοήθημα πρέπει νὰ πίνωμεν. πλὴν τότε, ἐκτὸς τούτου καὶ μίαν λογικὴν ὑγιεινὴν νὰ συνδυάζωμεν, ὕδωρ δὲ πηγαῖον, νεωστὶ ληφθέν, εὐγευστὸν καὶ διαυγές νὰ μεταχειριζόμεθα.

Τὸ σύνθημα, τὸ ὅποιον ἡμεῖς δίδομεν εἰς τὸ κοινὸν εἶνε: «ὄχι πλέον ἐπιβλαβές ὕδωρ ἢ βλαβερὸν γάλα, τὸ ὅποιον οἱ ἐμπορευόμενοι νομίζουσιν, ὅτι διὰ τοῦ βρασμοῦ, ἀβλαβές τὸ κατέστησαν ἀλλὰ μόνον καθαρὸν ὕδωρ καὶ καθαρὸν γάλα ἐπιτρέπεται ὁ ἄνθρωπος νὰ πίνῃ».

Ἐκεῖνο διὰ τὸ ὅποιον ἐργάζομαι εἶνε κατὰ πρώτην φυσικὴν σειρὰν ἢ καταπολέμησις τῆς παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ φυματιώσεως. Ὅτι δὲ ἐγὼ μέχρι σήμερον εἰς τὸ κεφάλαιον τῆς καταπολέμησεως τῆς φυματιώσεως τῶν βοῶν κατώρθωσα, ὑπολογίζω μόνον ὡς στρατιωτι-

κὸν σταθμὸν πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ τελικοῦ μου σκοποῦ. Καταπολέμησις τῆς παρὰ τῷ ἀνθρώπῳ φυματιώσεως.»

Τὸν ρήτορα περσίνοντα τὴν πολυτίμον του ἀγόρευσιν, ὡς ἐν σῶμα τὸ πυκνὸν ἀκροατήριον, διὰ παρατεταμένων χειροκροτημάτων του ἐπεδοκίμασε. Μεθ' ὃ ὁ Δούξ Schwering Söwils ἠύχαριστηρε τὸν διαπρεπῆ ἐπιστήμονα, διὰ τὴν ἑκτακτὸν ὄλως ὀμιλίαν του, ἥτις ἐν ᾧ ἐνεῖχε καὶ ἀγρονομικὸν ἐνδιαφέρον, ὅμως ἢ καθαρὰ ἐπικράτειά τῆς ἐπεκτείνεται πολὺ πέραν τῶν ὁρίων τῆς γεωπονίας, χωρὶς νὰ περιορίζεται ἐντὸς τῆς Γερμανίας, ἀλλ' ἴσου εὐεργετικῶς καὶ δι' ἄλλας χώρας. Καὶ οὕτω βλέπομεν σήμερον, ἐμπράκτως τὸς πρόδους τοῦ ἡμετέρου μεγάλου ἐπιστήμονος. κράτη ἕτερα, ὡς ἡ Γαλλία καὶ ἡ Ἀργεντινὴ, καρπῶνται. Καὶ τοῦτο διότι ἡ Γερμανικὴ πολιτεία, πρὸς τοιοῦτους σκοποὺς, οὐχὶ ἰκανὰ μέσα διαθέτει.

Εἶτα ὁ πρόεδρος τοῦ πολιτικοῦ τμήματος τῆς Ὑγιεινῆς *Bunnt*, καταθέτει τὴν εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Ὑγιεινῆς ἐπιστημονικὴν ἐργασίαν τοῦ Καθηγητοῦ Behring, χαρακτηρίζων αὐτήν, ὡς ἀξίαν τῆς μεγίστης τῶν ἐκτιμήσεων. Ἀλλὰ, ἐπιλέγει, ὅτι τὸ ὑπ' αὐτὸν τμήμα (τῆς Ὑγιεινῆς) ἐπίσης ἐκτιμᾷ καὶ ἐκεῖνους τῶν ἐρευνητῶν, οἵτινες ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος ἰκανοποιητικῶς μέχρι σήμερον ἔχουσιν ἐργασθῆ. Καὶ οἱ ἐπιστήμονες οὗτοι εἶνε ἐκεῖνοι, οἵτινες εἶνε τῆς ἰδέας ὅτι τὸ κρέας τῶν ἀγρίων ζῶων ὀκτῶ (8) μῆνας μετὰ τὸν ἐμβολισμὸν δὲν εἶνε ἐτι ἀκίνδυνον.

Ἰκαί οὕτως ἐληξεν ἡ συνεδρίασις, μὲ τὴν ἐνδύμυχον εὐχὴν ὄλου τοῦ πυκνοῦ ἀκροατήριου, ὑπὲρ τῆς ὑγείας τοῦ σθεναροῦ ἐργάτου τῆς ἐπιστήμης, χάριν τῶν ἀναίσθητων μυρισθῶν ἀτόμων, ἐκ τῆς ἐπαράτου τῶν νόσων, τῆς φυματιώσεως.

Ν. Ι. Μωραΐτης
Γαρός

ΠΕΡΙΕΡΓΟΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΙΚΟΝ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΝ

ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ ΜΕΤΑ ΕΩΣΦΟΡΟΥ

ΕΣΧΑΤΩΣ εύρισκόμενος ἐν Καίρω, συνέβη μοι ἐν πνευματικῇ συνεδριάσει τὸ ἀκόλουθον ἀξιοπεριεργόν καὶ καινοφανές περιστατικόν.

Προσκλήθεις εἰς ἐσπερίδα παρὰ τῷ κ. Γεωργιάδῃ, ἐν ἑκ τῶν προύχόντων ἐκεῖσε ὁμογενῶν μας, συνδιελεγόμεθα μετὰ πολυτελέστατον καὶ ωραιότατον γεῦμα, ἐν τῇ μικρῇ αἰθούσῃ, μετὰ τῆς ἀξιολόγου οἰκογενείας αὐτοῦ, περὶ διαφόρων ἀντικειμένων, ὡς συνήθως, ὅτε ἐν τέλει ἤλθεν ὁμιλία καὶ περὶ τοῦ πνευματισμοῦ καὶ ἡ Κυρία Γ... ἐπέμενε χωρίζουσα τὸ ζήτημα τοῦτο εἰς ὑπνωτισμὸν καὶ πνευματισμὸν.

— Καὶ εἶδατε ποτὲ, Κυρία, τοιαῦτα φαινόμενα, τὴν ἐρωτῶ.

— Ναὶ, μοὶ λέγει, ἴδια τραπεζάκια κινούμενα καὶ ἀπαντῶντα, καὶ ἤκουσα πολλάκις, ὅτι ὑπνωτίζουν καὶ δι' ὑποβολῆς θεραπεύουν νόσους διαφόρους, ἥτοι νευρασθενείας πρὸ πάντων, κτλ.

— Δύνασθε ὑμεῖς νὰ νομίζετε οὕτως, Κυρία, τῇ λέγω, ἀλλ' ἐγὼ, ὅστις καὶ παρευρέθην καὶ ἐξετέλεσα πλειστάκις σχετικὰ πειράματα ἐπὶ τραπεζῶν, ποτηρίων, διὰ γραφῆς ἐπὶ ἀνθρώπων κτλ. ἐπέισθην, ὅτι εἰς ἐν ἀπολύγουν τὰ φαινόμενα ταῦτα εἰς τὸν «Πνευματισμὸν» καὶ ὅτι εἰς πάντα ταῦτα ἡ αὐτὴ αἰτία ἐνυπάρχει.

— Ἀλλὰ, ἄλλο πνευματισμὸς καὶ ἄλλο ὑπνωτισμὸς, Κύριε Πρίντεζν, ἐξικολούθησεν ἐπιμένουσα ἡ Κυρία, ὅπως οἱ ἰατροὶ ἰσχυρίζονται ὅτι ὁ ὑπνωτισμὸς διαδηλοῖ φαινόμενα ὑπνωτισμοῦ καὶ ὑποβολῆς εἰς τοὺς ἰσχυρικοὺς, διὰ μέσου μαγνητικοῦ σωματικοῦ ρευστοῦ, ὁ δὲ πνευματισμὸς εἶναι ἄλλο, διὰ τῆς μεσολαβήσεως πνευμάτων, ὡς λέγουσιν οἱ πνευματισταί...

— Οἱ ἰατροὶ δύνανται νὰ νομίζωσιν ὅτι τὸ μαγνητικὸν ρεῦμα καὶ ἡ ὕλη ἔχουσιν ὄτα, ὀφθαλμοὺς καὶ νοῦν, ἐγὼ ὅμως φρονῶ, ὅτι ὄτα, ὀφθαλμοὺς καὶ θέλησιν ἔχουν μόνον τὰ πνευματιστικά ὑπεργεῖα ὄντα, τὰ κινουόμενα τὰ ἀντικείμενα καὶ ὁμιλοῦντα ἡμῖν καὶ γράφοντα, διὰ τῶν ἀνθρώπων καὶ διαφόρων ἄλλων μέσων.

— Περιεργα πράγματα ποῦ εἶναι αὐτά, μοὶ λέγει, τότε ὁ εἰκοσαετῆς υἱὸς τῆς κ.

Εμμανουὴλ, εὐγενέστατος καὶ ἀριστα μεμορφωμένος νέος.

— Καὶ ὁμιλοῦν καὶ κινουόμενα καὶ τὰ ποτήρια, εἶπατε πρὶν, κ. Πρίντεζν, ἐπιλέγει τότε καὶ ἡ χαριτόδωτος καὶ εὐφροσύνη θυγάτηρ τῶν Δεσποινῶν Θηρεσία.

Παρετήρησα, ὅτι πάντες, φιλόμουσοι καὶ εὐμαθεῖς, ἐνεπνέοντο ὑπὸ μεγάλου ζήλου περιεργείας καὶ ἀναπτύξεως.

— Μάλιστα καὶ γράφουσα καὶ δεικνύουσα τὰ γράμματα, ἐπὶ ἀλφαβήτου ἐπὶ τραπέζης κειμένου, καὶ εἶναι ὄντως πολὺ περιεργα καὶ ἀνεάπιστα φαινόμενα.

— Πόσον ἠθελε νὰ ἐβλεπα αὐτά.!

— Ναὶ καὶ ἐγὼ κ. Πρίντεζν, μοὶ ἔλεγον ὅλοι μετὰ πολλῆς ἐπιθυμίας.

— Ἀνείχομεν κανὲν μέδιον, βεβαίως θὰ ἐδλέπετε, ἀμέσως, τοῖς εἶπον.

— Ἐγὼ, ἐγὼ, μοὶ λέγει προθύμως ἡ δεσποινὴς Θηρεσία, ὑποβάλλομαι εἰς ὅ, τι θέλετε καὶ ἀκόμη νὰ με ὑπνωτίζετε.

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ὑπνωτισθῆτε, ἐν τούτοις πλησιάζετε, καθύστετε ἐδῶ, εἰς τὸ κάθισμα αὐτό, νὰ ἴδωμεν, τί εἴπορεῖτε νὰ μᾶς κάμετε.

— Ἰδοῦ, εὐχαρίστως, ἰδοῦ....

— Λάβετε αὐτὸ τὸ μολυβδοκόνδυλον, καὶ γράψατε, χωρὶς ἡ ἰδική σας θέλησις νὰ μεσολαβῆ ἢ νὰ διευθύνῃ.

Πλὴν ἀδύνατον, ἡ χεὶρ τῆς Δεσποινίδος δὲν κινεῖται.

— Δότε μοὶ τὰς χεῖρας σας κοὶ παρατηρήσατέ με, τῇ λέγω, τότε.

— Ἰδοῦ, λάβετέ τας καὶ σὰς παρατηρῶ.

Εἰς μάτην, οὐδὲν φαινόμενον πνευματισμοῦ ἢ ὑπνωτισμοῦ ἐκδηλοῦται.

— Καλῶς, τότε, τῇ λέγω, αὐριον μόνον σας δοκιμάσατε καὶ βλέπομεν. Ἦτοι:

Κάμνετε ὡς νὰ ἤμην πλησίον σας, δηλαδὴ λαμβάνετε τὴν γραφίδα καὶ κάθησθε πρὸ τῆς τραπέζης καὶ ἂν ἡ χεὶρ σας κινήσῃ ἀφ' ἑαυτῆς καὶ γράψῃ, τὴν ἀφίνετε.

Εἶτα δὲ ἀναγινώσκετε τί σὰς λέγει, κάμνετε ἐρωτήσεις καὶ θὰ σὰς ἀπαντᾶ καὶ θὰ ἐπανιδοθῶμεν.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας, εύρισκόμενος τὸ ἐσπέρας εἰς τὸ θέατρον, εἶδον εἰς θεωρεῖον τῆς Ἰης σειρᾶς ἐναντί μου τὸν κ. Γ... μετὰ τῆς θυγατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ του καὶ εἰς τὸ διάλειμμα μετέβην ἀμέσως νὰ τοῖς χαιρετήσω.

— Κύριε Πρίντεζν, μοὶ λέγει ἡ δεσποινὴς Θηρεσία, εἶμαι ἐνθουσιασμένη μετὰ πνευματιστικά σας, ἕκαμα, ὡς μοὶ εἶπατε καὶ συνηνοῦμαι εὐκόλως. Ἀλλὰ τὸ ἴδιον πνεῦμα ἐρχεται πάντοτε καὶ δὲν με ἀφίνει νὰ συνηνοῦθῶ με ἄλλα.

— Πῶς εἶναι δυνατόν: τότε νὰ τὸ ἀποπέμψετε.

— Δὲν ἀκούει καὶ μὴ ῥωτᾶτε, με διασκεδάσει με τὰς ἀστείότητας.

— Καλὲ τί λέγετε καὶ ποῖον εἶναι αὐτὸ τὸ πνεῦμα;

— Ἐντρέπομαι νὰ σὰς τὸ, πῶ... εἶναι ἀστεῖον.

— Τί, πῶς, πρέπει νὰ μοῦ, πᾶτε.

— Νὰ, εἶναι ὁ Ἐωσφόρος, δαίμων 3ου βαθμοῦ, ὡς ἀποκαλεῖται.

— Τὸν Διάβολον! δὲν ἔπρεπε νὰ τοῦ δώσετε θάρρος νὰ συνομιλῆτε εἰπέτε μου, συνηνοῦθητε πολλάκις;

— Ναί, μοὶ ἐφάνη τόσον παράδοξον καὶ ἀστεῖον, ὅπου τὸν ἠρώτων διάφορα.

— Καλῶς. Θὰ ἔλθω ἐγὼ αὐριον πλησίον σας καὶ βλέπομεν.

— Ναί, ναί, νὰ ἔαθτε μοὶ λέγουν ὅλοι, θὰ σὰς περιμένωμεν πρὸ τοῦ δείπνου, νὰ συμπάγωμεν.

Τὴν ἐπαύριον ἤμην ἐκεῖ καὶ μετὰ τὸ γεῦμα συνομιλήσαμεν ἐπ' ἄρκετόν περὶ τοῦ παραδόξου τούτου φαινομένου, ὅτε περὶ τὴν ἐνδεκάτην κάθηται ἡ δεσποινὴς Θηρεσία παρὰ τὴν τραπέζαν, πλησίον μου καὶ ἔχουσα πρὸ αὐτῆς μολυβδοκόνδυλον καὶ χάριτν.

— Ἦλθα, εἶμαι πάντοτε παρών, καὶ πλησίον σου, τῇ λέγει τὸ πονηρὸν πνεῦμα καὶ σὲ χαιρετῶ. Ὅτι, θέλεις, διάταξον.

— Πάλιν, σὺ εἶσαι; τῇ λέγει ἡ κόρη. Δὲν θέλω τίποτε, διότι δὲν λέγεις ἀληθείας. Σοῦ εἶπα, νὰ φύγῃς ἀπὸ, μένα.

— Μὰ, δὲν σοῦ εἶπα καὶ ἐγὼ, ὅτι δὲν φεύγω, τῇ ἀπαντᾶ τὸ πνεῦμα.

— Βλέπετε, κύριε Πρίντεζν δὲν φεύγει.

— Καλὰ, ἀλλὰ ἔχομεν ἀνάγκην νὰ ὁμιλήσωμεν με ἄλλα πνεύματα καὶ σὲ παρακαλοῦμεν, νὰ ἀποσυρθῆς τώρα, τῇ λέγω ἐγὼ τότε, νὰ μᾶς ἀφήσῃς ἡσυχίως.

— Δὲν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σὰς γνωρίζω, μοὶ ἀπαντᾶ καὶ δὲν θὰ σὰς ἀφήσω νὰ ὁμιλήσετε με ἄλλα πνεύματα.

— Νὰ μοῦ κάμῃς τὴν χάριν, νὰ πᾶς ἀπὸ ἐκεῖ ὅπου ἤλθες, εἰς τὰ τάρταρα τοῦ Ἄδου καὶ νὰ φύγῃς ἀμέσως.

— Δὲν σοῦ κάμνω καμμίαν χάριν καὶ νὰ φύγῃς σὲ ἀμέσως.

— Σὲ ἐξορκίζω εἰς τὸ ὄνομα... νὰ φύγῃς ἀπ' ἐδῶ.

— Καὶ ἐγὼ σ' ἐξορκίζω νὰ μὴ φύγῃς καὶ θὰ καθύσω ἐδῶ καὶ ὅ, τι σοῦ περᾶσθαι κάμω μου.

— Σὲ διατάσσω αὐθωρεὶ νὰ φύγῃς.

— Καὶ ποῖος εἶσαι ὅπου με διατάσσεις εἰς τὸ βασιλεῖόν μου. Δὲν ἔχω τὴν τιμὴν

νὰ σὲ γνωρίζω, δόσε μοὶ τὴν κάρταν σου. — Ἰδοῦ αὐτὴν, τῷ λέγω καὶ ἐξάγω ἐν τούτοις ἐν ἐπισκεπτήριόν μου, χωρὶς νὰ τὸ παρατηρήσω.

— Ὅχι γαλλικὴν, νὰ βγάλετε ἑλληνικὴν κάρταν μοὶ λέγει.

Ἐν τῷ δὲ ἦτο γαλλικὴ καὶ ἐξάγω ἑλληνικὴν:

— Τώρα, μάλιστα, μοὶ λέγει, χάρω διὰ τὴν γνωριμίαν σας καὶ ἤδη λάβετε καὶ τὴν ἰδικὴν μου καὶ γράφει διὰ τῆς χειρὸς τῆς Δεσποινίδος.

Ἐωσφόρος 3ου βαθμοῦ	
Συσημμένον	Ἐνταῦθα

— Χάρω πολὺ, μολονότι μᾶς εἶσαι γνωστὸς πρὸ πολλοῦ καὶ λοιπὸν ἔχεις καὶ Βασιλεῖον, τῷ λέγω καὶ ἐγὼ.

— Βεβαίως καὶ εἶπον εἰς τὴν Δεσποινίδα νὰ με ἀκολουθήσῃ, νὰ κάμῃ ὅτι τῆς εἶπα καὶ θὰ τὴν κάμω Βασίλισσαν τοῦ ωραίου βασιλείου μου.

— Ναί, Κύριε Πρίντεζν, μοὶ λέγει τότε ἡ κόρη, φαντασθεῖτε, μοὶ ἔλεγε νὰ πέσω ἀπὸ τὸ παράθυρον ἢ νὰ καταπίω ψιλὰ γυαλιά, διὰ νὰ με παραλάβῃ.

— Μπᾶ, τὸν καταραμένον καὶ δὲν τὸν ἠρώτησες περὶ τῆς καταγωγῆς του καὶ ἂν ὑπῆρξε ποτὲ ἀνθρώπος καὶ ποῖος;

— Βεβαίως, τὸν ἠρωτήσαμεν, μετὰ τὴν μαγμὰ, διότι ὕστερα ἀπὸ τόσα ἀστεῖα περιεργα καὶ σχετικὰ μετὰ οἰκογενειακά μας, ὅπου μᾶς ἔλεγεν, ἐνομίσαμεν, μὴ εἶναι ἀποθανὼν συγγενῆς καὶ μᾶς εἶπεν, ἦτι εἶναι ἐκ τῶν ἀποστάτων ἐκεῖνων πρωτογενῶν ἀγγέλων, οἵτινες ἐφαντάσθησαν νὰ στῆσουν τὸν θρόνον τῶν ὑπεράνω τοῦ Παντοδυνάμου, ὅστις τοὺς κατεκρήμνισεν ἕνεκα τούτου εἰς τὰ Τάρταρα τοῦ Ἄδου.

— Καὶ τί ἐνδιαφέρεσαι, ἠρώτησα τότε τὸ χθόνειον πνεῦμα, περὶ τῆς Δεσποινίδος καὶ δὲν τὴν ἀφίνεις ἡσυχον νὰ ὁμιλήσῃ με ἄλλα πνεύματα.

— Διότι ἤδη εἶμεθα φίλοι, ἀφοῦ με ἐδέχθη καὶ συνδιελεγόμεθα τόσας ἡμέρας καὶ δὲν θέλω νὰ τὴν ἀφήσω, νὰ τὴν παραλάβῃ ἄλλο πνεῦμα.

— Βλέπεις, σὲ κατεκρημνίσεν, τῇ εἶπον, ἀλλὰ μὴ φοβεῖσαι, θὰ τὸν στείλω ἀπ' ἐκεῖ, ὅπου ἤλθεν.

Ἀποτεινόμενος δὲ εἰς τὸ πνεῦμα:

— Ἀρκεῖ, τὸ λέγω, φύγε ἀπ' ἐδῶ, διότι

θά επικαλεσθῶ τὴν δύναμιν θεῶν πνευμάτων.

— “Οποῖον θέλετε ἐπικαλεσθῆτε, ἐγὼ σὰς λέγω, ὅτι δὲν θὰ φύγω καὶ μάλιστα, ὅτι θέλετε νὰ μοῦ ζητήσητε, δύναμαι ἐγὼ νὰ σὰς τὸ κάμω.

— “Α, μὰ εἶσαι ἀνυπόφορος καὶ δύνασαι ἀφοῦ ἔχεις τὴν δύναμιν, νὰ σβύσης τὸ φῶς;

— Μάλιστα, ἀμέσως, Μανώλη, κλείσε τὸ ἠλεκτρικόν, ἀπαντᾷ.

Καὶ ἐγελάσαμεν ὅλοι διὰ τὴν ἀστεϊότητα του, διατάζοντος τὸν Ἐμμνουῆλ, νὰ κλείσῃ τὸ φῶς.

— Διὰ τί δὲν τὸ κλείσεις σύ; ἔρωτῶ.

— Διότι ἡ Δεσποινὴς φοβεῖται τὸ σκότος, μᾶς ἀπαντᾷ.

Καὶ ὄντως ἡ Θηρεσία φοβεῖται τόσον τὸ σκότος, ὥστε δὲν τολμᾷ νὰ μεταβῆ εἰς παρακείμενον δωμάτιον, ἀνευ φωτός.

— Καλῶς δύνασαι νὰ μᾶς ἐμφανισθῆς;

Ἐπιθυμοῦμε νὰ σὲ γνωρίσωμεν, τῷ λέγω.

— Μάλιστα, δύναμαι, ἀλλὰ σβύσατε τὰ φῶτα. Εἶμαι εὐμορφος καὶ θὰ εὐχαριστηθῆτε πολὺ.

— Εἰς ποῖον μέρος τοῦ δωματίου θὰ μᾶς ἐμφανισθῆς;

— Εἰς τὴν γωνίαν, δεξιόθεν τοῦ κλειδοκυμβάλου.

— Καλῶς. Ἐμπρὸς λοιπόν. . .

Ὁ κ. Γεωργιάδης κλείει τὰ ἠλεκτρικὰ καὶ αἱ γυναῖκες φοβηθεῖσαι, ἀπέρχονται.

Πλὴν οὐδὲν ἐμφανίζεται ἡ σκότος ταρασσόμενον.

— Διὰ τί δὲν ἐφάνης;

— Διότι ἐφοβῆθη ἡ Δεσποινὴς.

— Πολὺ ἐνδιαφέρεσαι διὰ τὴν Δεσποινίδα αὐτὴν.

— Θὰ ἤμην εὐτυχὴς νὰ τὴν κάμω βασιλοῦσαν τοῦ Βασιλείου μου.

— Ἄν δυννηθῆς. Δύναται νὰ παίξῃ τεμάχιον ἀγνωστοῦ ἀντιπάλου ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου;

— Μάλιστα. Καλέσατε τὸ πνεῦμα τοῦ Λουδοβίκου Βετχόδεν.

Τὸ καλοῦμεν.

— Εἶμαι ὁ Βετχόδεν. μᾶς γράφει “Ας εἶθῃ ἡ κόρη εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον.

Πλησιάζει αὐτὸ καὶ τὸ κλειδοκύμβαλον κροτεῖ φορηθῆδες τεμάχιον, ἀγνωστοῦ ἡμῶν, ἀλλὰ μὲ εἰρομὸν.

— Περίεργον, δὲν δύναμαι νὰ συγκροτήσω τὰς χεῖρας μου. Διευθύνονται ὑπὸ ἀγνωστοῦ δυνάμεως. μᾶς λέγει ἡ Δεσποινὴς. Παρατηρήσατε, παρατηρήσατε.

— Καλῶς, ἀρκεῖ, παύσατε. τῇ λέγω.

Ἡ Δεσποινὴς ἐγείρεται.

— Δύνασαι νὰ παίξῃς ἐν τῷ σκότει;

— Ὁχι ἐνόςω δὲν βλέπω τὰ πλῆκτρα, ἀλλως τε δὲν εἶμαι καλῶς ἠσκημένῃ εἰς τὸ πιάνο.

— Θὰ τὴν κάμω νὰ παίξῃ, μᾶς λέγει τότε τὸ πνεῦμα.

— Σβύσατε τὰ φῶτα, λέγω τότε.

— Ὁχι, μᾶς διακόπτει ἡ Δεσποινὴς, φοβοῦμαι, φοβοῦμαι.

— Δὲν ἔχεις νὰ φοβηθῆς τίποτε, τῇ ἀπαντῶ, θὰ εὐρίσκωμαι πλησίον σου καὶ ἐν ἀνάγκῃ. σὲ συγκρατῶ.

Συγκατανεύει, κλείομεν τὸ ἠλεκτρικόν καὶ ἐπανέρχεται εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον, πεφοβισμένῃ.

Θέτω τὴν χεῖρα μου ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς. ἵνα ἀνακτήσῃ θάρρος, αἱ χεῖρες τῆς τίθενται ἐπὶ τῶν πλῆκτρων καὶ ἀνακρούεται ἀγνωστοῦ καὶ ζωηροῦ τι τεμάχιον.

Ἄνοιγομεν μετ’ ὀλίγον τὸ ἠλεκτρικόν καὶ ἡ Δεσποινὴς ἀναπνέει εὐχαριστημένη. Κάθεται δὲ πρὸ τῆς τραπέζης καὶ γράφει, τῇ ὑποδείξει τοῦ πονηροῦ πνεύματος, τὰ ἑξῆς:

— Ἡ Δεσποινὴς ἐπαιξε τὸ Διαβολικὸν Μάρσ καὶ ἐνῶ ἐπαιζεν εἶχα διατάζει τὸ τάγμα μου καὶ ταῖς Νεράιδες καὶ ἔχουρεον γύρω τὴν εὐχαριστοῦμεν δὲ πολὺ.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

Φ. II.

ΑΠ' ΑΘΗΝΩΝ ΕΙΣ ΠΑΡΙΣΙΟΥΣ

ΑΙ ΠΡΩΤΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΜΟΥ

“Ἦκουον πάντοτε ὅτι οἱ Παρίσιοι εἶνε ἡ πρώτη πόλις τοῦ κόσμου μας, ὅτι εἶναι ἡ πόλις τῶν θυραμάτων καὶ τῶν ἐκπλήξεων, ἡ πόλις τῶν ἐφευρέσεων καὶ τοῦ νεωτερισμοῦ, ἡ πόλις τῶν τεχνῶν καὶ τῶν ἐπιστημῶν, τῶν γραμμάτων καὶ τῆς καλλιτεχνίας, ἡ πόλις τῶν διασκευάσεων καὶ τῆς διαφθορᾶς, ἡ πόλις τέλος τῆς πρῶτης καὶ τῆς νεωτέρας ἱστορίας. ἡ πόλις τῶν θεάτρων καὶ τῆς χειραφετήσεως τοῦ ὠραίου φύλου καὶ τῆς καλλονῆς ἐν γένει καὶ δὲν ἐγνωρίζον, ὅτε ἐφαυρισμένη τοιαύτην συγκέντρουσιν τοιούτων ἐγκαρσιῶν πλεονεκτημάτων εἰς μίαν καὶ μόνην γαλλικὴν πόλιν, ἧτις οὐδ’ ἀφ’ ἑσθὴ ἀπρονόητος νὰ πολιτοκρηθῇ ἀπὸ τῆς βόμβας καὶ τῆς δούλει των γεφυρών.

Καὶ ὅτε ἐσχάτως ἐπισκεύθηται καὶ εἶδον αὐτὴν ἐκ τοῦ πλησίον ἐκτάδην, σκαιῶς κειμένην, ἐπὶ μίαν ἀπερχομένη καὶ ὀμίλητον, ἐκτασῶς γῆς, ἀνευ φυσικῶν γραμμῶν ἢ ἐπαρῶν τεργητῶν ἀνομι-

κῶν τοπειῶν, δίκαν ὁστέως ἐν ἐρήμῳ, τῆς μόνης καλλονῆς τῆς πόλεως, ὡς καὶ τῶν ἀπαιτουμένων ἐπάλξεων καὶ φρουρῶν, δίκαν ὠραιᾶς νεκρῆς, πολυτελεῶς ἐσωφρομένης, ἐξεπλάγην καὶ συνεπλήρωσα, τὴν ἢν ἐμάνθανον περιγραφήν. τῆς εὐρωπαϊκῆς ταύτης μεγαλοπόλεως, προσέθεσα. ὅτι εἶνε καὶ πόλις ἀφορητός, ἀφροσύνης, ἀνίσχυρος καὶ ὀλοτελεῶς ἔωλος. Ἐπομένως, ὅτι βλέπει τις σήμερον ἐκεῖ, δύναται ἐν μιᾷ στιγμῇ νὰ χαθῆ καὶ εἰς σποδὸν καὶ τέφραν νὰ μεταβληθῆ.

Ἄναλογίζομενος λοιπὸν πολλάκις, ὅτι εἰς τὴν πόλιν ταύτην λαμβανουσιν γροῖαν οἱ ἐπιστήμονες καὶ καλλιτέχναι, ὅτι ἐκεῖ ἀνατρέχουσιν οἱ ἐφευρέται καὶ βιοτέχναι, ἀπεφάσισα νὰ μεταβῶ καὶ ἐγὼ ἐκεῖ μετὰ τοῦ υἱοῦ μου Ἀνδρέου, πρὸς ἐπίσκεψιν ταύτης καὶ διαπραγματεύσειν συνάμα δύο ἐπιστημονικῶν ἐφευρέσεων μου καὶ ταπεινὴν ποίησιν τῆς ἡδὴ παρ’ ἡμῶν ἐγκαταστάσεως φωτο-τυπογραφικοῦ ἐργαστηρίου.

Ἦτο ὠραία φθινοπωρινὴ ἡμέρα, Κυριακὴ, τοῦ παρελθόντος Σεπτεμβρίου λόγοντος, ὅτε μετὰ τούτους συνθέτας τυπικοῦς οἰκογενειακοῦς καὶ φιλικοῦς ἀποχαιρετισμοῦς ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τοῦ μεγάλου, τῆς γαλλικῆς τῶν Ὀχλασσιῶν Διαπρυμύσεων Ἐταιρείας (Messageries) ἀποπλοίου Ὀρηνόκου, ἤρχισαν αἱ διατρεχάει τῶν ἐν τῷ σκάφει ἀμειδίων, κατόπιν τῶν ὁποίων οἱ συνοδεύσαντες τούτους ἐπιβάτας ἐσπεύδον πρὸς τὰς ἀναμενουσᾶς αὐτῶν λέμβους, σὺν τῷ θερμῷ τῆς ἡδὴ βρυγηθούπου ἀνεκρουμένης ἀγκύρας, καὶ μετ’ ὀλίγον τὸ πέλκρον σκάφος μας, ἠσύχως καὶ ἐν νεκρικῇ σιγῇ μετὰ βραδείας κινήσεως ἤρξατο βαίνειν ἀπὸ μέσων τῶν κατωθὲ παρατεταγμένων λέμβων καὶ τῶν ἀποχαιρετιζόντων ἡμᾶς ἀγαπητῶν προσώπων, πρὸς τὴν ἕξωδον τοῦ λιμένος.

Ἡ στιγμὴ ἦτον ὄντως συγκινητικώτατη.

Ἐγκαταλείπομεν κατ’ ὀλίγον ὀλιγὸς πενήμιμος τὸν συμπαθῆ Πειραιᾶ, ἐνῶ πλῆθος θεωμένων ἐτι λέμβων, ἐν τῷ λιμένι, μετὰ τῶν ἐν αὐτοῖς διὰ μανδηλίων ἀποχαιρετιζόντων μᾶς ἀναπέμπουσι τὰς κατενωδοσίμους αὐτῶν εὐχὰς.

Καὶ τότε ὁ Ὀρηνόκος ἀστραπικῶς εὐραθεῖς ἔξω τοῦ λιμένος, ὀλοταχῶς ἤρχισεν νὰ πλέη πρὸς τὰς Κυκλάδας.

— Τὸ Φλῆρον! ἡ Αἴγινα! μοῖ λέγει τότε ὁ Ἀνδρέας καὶ ἐν ταύτῳ μετὰ τὰ δίοπτρα, ἔτινα ἔφερε μετ’ αὐτοῦ, ἤρχισεν νὰ παρατηρῆ τὰ πέριξ.

Ἐνῶ ἐνῶ τούτους οφθαλμούς καὶ τὸν νοῦν περιφέρων ἀπὸ τὸν κύκλοθι ἡμῶν ὀρίζοντα, προσεπαθῶν νὰ μακτεῖσῃ τὸν μέλλοντα ἡμῶν καιρὸν καὶ ἐν κατὰ τὸν μακροῦν, ἐν ἐμείλλοντι νὰ ἐπιχειρήσωμεν πλοῦν μέχρι Γαλλίας θὰ εἴχομεν γαλλὴν ἢ τρικυμῖαν.

— Πῶς σὰς φαίνεται ὁ καιρὸς, Κύριε, θὰ ἔχωμεν θαλάσσαν; μ’ ἐρωτᾷ ἠλικιωμένος τις κύριος, πλησιαζῶν με.

— Ὁχι ἔχωμεν καλὴν, τῷ ἀπαντῶ.

— Ἀλλὰ αὐτὸς ὁ ἄνεμος, ὅστις ἤρχισεν νὰ φυσᾷ, ἐκεῖνα τὰ κύματα, ὅπου βλέπετε, αἱ ψεκάδες βροχῆς; αἵτινες ἤρχισαν νὰ πίπτουν.

Ἐφοβεῖτο ὁ τάλας καὶ ἐνῶ, ὅσῳ πλησιαζοῦσι τὸ γῆρας, πρέπει νὰ καθίσταται γενναϊότερος καὶ ψυχρότερος πρὸς πᾶν ἐπερχόμενον ἀπεικταῖον, τὸνναντίον ὁ Κύριος αὐτὸς ἐδείκνυτο δειλότατος.

— Φοβεῖσαι καὶ ἀμαρτωλὸς γὰρ θὰ ἦσαι, τῷ ἀπαντῶ, ἀλλὰ δὲν εἶνε τίποτε. τὸνναντίον μετ’ ὀλίγον θὰ ἔχωμεν γαλλὴν καὶ ἠσύχην, ἐξηκολούθησα.

— Καὶ πῶς τὸ καταλημβάνετε; μ’ ἐρωτᾷ.

— Ὅταν φυσᾷ καὶ βλέπετε σύννεφα νὰ φύγον, μὴ φοβεῖσαι βροχὴν, τῷ λέγω, ἐάν δὲ καὶ ὀλιγὴν βροχὴν, γαλλὴν νὰ περιμένῃς.

Μὲ παρετίζει ἀμοιβάλλων.

— Καὶ τὰ κύματα, ὅπου γίνονται μεγαλιότερα; ἐξακολουθεῖ.

— Εἶναι ἡ θέσις τοιαύτη ἐδῶ νὰ τῶρα, ὅπου περνῶμεν τὸ Σούνιον, θὰ παρῆθουν. Κύταξτε ἐκεῖ κάτω δὲν σοῦ φαίνεται ἡ θαλάσσαν ἠσύχως;

Καὶ ὁ κύριος ἀπεμακρύνθη, σιωπῶν, μὲ πεποίθησιν, ὅτι θὰ ἐπικρατήσῃ τρικυμία.

— Νὰ περιέλθωμεν τὸ πλοῖον, μ’ ἐρωτᾷ τότε ὁ Ἀνδρέας, παρατηρῶ συνοστισμένον καὶ ἀκούονται ἄσματα ἐκεῖ κάτω.

Ἠγαίνομεν πρὸς τὴν πρῶσαν καὶ ἐκπλησσομένη πρὸ περιέργου καὶ μοναδικῷ θαλάσσης. Πλησιονθὲν ὡς μηρυμικὰ ἑλληνοπαιδῶν, φλόγη μίγδην ἐκτάδην κατακειμένον καὶ ἄλλων δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν ἐν κρυπτῶν διαμερισμάτων συνοστισμένων, ἀναμείνουσιν ἀγωνιῶδως τὴν νύκτα ἵνα παραδοθῶσιν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Μορριῶς καὶ ἠσύχασαι, τίς εἶδε ὑπὸ τίνος τύφους συνοστῶτες κατατροχόμενοι, ὅτι ἐγκαταλείπουσι τὴν πατρίδα ἐκόντες ἔκοντες παρ’ ἄλλων παρσοφίμου, ἐνῶ παρκαί ὑπὸ τὸν μέγα ἰστόν τοῦ πλοίου, ἕτεροι ζωηρότεροι, μάλλον ἀμεριμνοὶ καὶ φιλοπαίγμενοι, πρὸ αὐτῶν διάσορα ἐδέσματα ἔχοντες καὶ ρητηνίτην ἐν φιάλῃ κρατούντες, ἔδουσι τῆς ἐγκαταλειπούμενης πατρίδος τῶν τὰ ἀλησιμῆτα τραγοῦδια. Καὶ ἐδῶ μὲν μορφαὶ ἀπέλαδες καὶ ἰσχνῆ, ἐκεῖ δὲ σώματα κατακεκλημένα καὶ μέλη καταπεποννημένα καὶ ἀπορροικὰ ἀκίνητα ὑπὸ τῆς ἀνάγκης μὴ ἄλλοι πονηρότεροι καταλάβωσι τὰς θέσεις των. Ἑτεροι δὲ τὸνναντίον ὀρθοὶ καὶ γέλαστοι περιφέρονται τῆδε κακίαις, ὠθῶντες καὶ ὠθόμενοι ὅπου μικρὰ θέσις πρὸς διαβάσιν ὑπάρχει.

— Ἴδού κατάστασις, ἐλεεινὴ καὶ περιεργῆ. μοῖ λέγει ὁ Ἀνδρέας. Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἐμπεδισθῆ ὁ συρφετός αὐτός.

— Δὲν μοῦ λέγεις, ἔρωτῶ ἐνταῦθα, εἶσθε πολλοὶ διὰ τὴν Ἀμερικὴν;

— Είμεθα εξακόσιοι μολί λέγει και άλλοι τόν θά φύγουν απόψε με τόν γερμανικόν.

— Και κάθε μίνα γίνεται αυτό;

— Τι λέγεται, Κύριε, καθ' έθδεμαδα σχεδόν, διότι άλλοι από τόν Πειραιά και άλλοι από τας Πάτρας φύγουν.

— Μά μού φαίνεσθε, ότι είσθε περισσότεροι από εξακοσίους.

— Βέβαια μά έρχονται και από την Σμύρνη

— Όστε τόν ρεύμα άντί να περιορίζεται, γενικεύεται, βλέπω, αφού και από την Σμύρνην ήρχισαν να ξεκινούν οι άμογενείς διά τήν Αμερικήν μας

— Βέβαια και από την Πόλιν και από την Μετουλήνην και από την Αίγυπτον.

— Πάει περίφημα τόν πράγμα, εξακολουθώ. τά δε μέτρα τών Κυβερνήσεων τής Ελλάδος και τής Αμερικής έδωξαν μάλλον ή ώφέλησαν τόν ζήτημα.

— Όφέλησαν, μολί άπαντ ή τότε ή μικρός, μετά στόμφο, διότι μάς έξύπνησαν περισσότερον. Τόν Ρωμηό ήρησε τον ήουχα, ήμα όμως τού ένθουμήσης πώς πεινα, ή παρη όρόμο.

— Εύγε, σεις βλέπω, φιλοσοφείτε περισσότερον από ήμας, δι' αυτό δέν άκούετε κανένα.

— Καλέ, τί ν' άκούσωμεν, Κύριε, αφού βλέπουμεν τήν κατάστασιν. Νά, φύγομε, κάνουμε χρήματα, τά στέλλουμε εις τήν πατρίδα και γυρίζουμε άνθρωπευμένοι.

— Ποίος λέγει, τόν έναντίον. Και όταν σάς λαβη άνάγκην ή πατρίς;

— Έχουμε τόν νούν μας. Θα μάς ιδήτε όλους να γυρισωμεν διά μίνα. Η πατρίς μας δέν μας χάνει.

— Μά σεις πανδρεύεσθε εκεί.

— Με πατριώτικας, Κύριε, και γινώμαστε περισσότεροι.

Δι' αυτό δέν περιορίζεται τόν ρεύμα τής μεταναστεύσεως. Είναι όλοι ένήμεροι τών παντων και σάς άπαντώς και μετά λογικής!

Έπιστρέψαντες εις τόν κατάστρωμα δηλαδή πρós τόν όπισθεν μέρος τού πλοίου περιεργαζόμεθα τούς διαφόρους ταξιδιωτάς ήρσενας και θήλειας και διασκεδάζωμεν, παρατηρούντες τας διαφόρους ήμοιείσεις και σκασις αυτών, έξ ών κατά τόν συνήθει, άλλοι έκαθηντο ρεμβάζοντες, άλλοι άνεργήσκον και άλλοι συνωμίλουν και έγέλων και ήστεινόντο, ήτε περί τήν έναν ώραν κατήλθωμεν πάντες πρós δειπνον.

Ήουχία και ταξίς. φυσιογνωμία δε ούδεμία ήτο γνωστή, τώναντίον έτικέτα και περιορισμής όμιλίας και συμπεριφοράς μέχρι τέλους τού δείπνου, ως συνήθως συμβαίνει μεταξύ άγνωστων, ότε έγερθέντες τέλος πάντες, άνήλθωμεν και μετέβημεν εκ νέου επί τού όπισθεν τού πλοίου κειμένω, ώρσιόν έντως καταστρώματος.

Παρετηρούμεν δε τότε τά φύγοντα όπισθεν

ήμών ώραία μέρη, ήτοι Πόρον, Σπίτσας, Ύδραν, άτινα πρós τόν έσπέρας πλέοντες εκείθεν, φαντασμαγορικήν θέαν άφίνουσιν, ότε διαπτερόφορος τις συμπαθής και μέσης ήλικίας Κύριος, μάς πλησιάζει.

— Μπα, δέν είσθε, ή κ. Πρίντζης, μ' έρωτ ή μισθίων και ήπως ένδικερρόντως.

— Μάλιστα, Κύριε, τή άπαντ ή και προσπαθώ να μαντεύσω τήν ιδιότητά του, ένώ ή φυσιογνωμία του δέν μοι φαίνεται τώσον ήγνωστος.

— Χρ. Παπαγεωργίου, μολί προσθέτει, μεταβαίνων εις Νεαπολιν, όπου ήδη διαμένω. Μ' ένθουμείσθε Κύριε Πρίντζη, από τας Αθήνας;

— Ά, ναι, τώρα σάς ένθουμήθην και πώς ήγκαταλείψατε τήν Ελλάδα;

— Αί ήμπορικαι άτυχίαι, αί περιστάσεις. Τώρα ήμπορεύομαι εις τήν Ιταλίαν και είμαι άριστά ευχαριστημένος.

— Και ήδη έρχεσθε από τας Αθήνας, βεβαίως;

— Ναι, είμεθα οικογενειακώς και ήδη επιστρέφομεν μετά τής Κυρίας μου, θυγατρός μου και τού μικρού υιού μου.

— Θα ήναι ή Κυρία σας εκεί, ή καθημένη διαρκώς επί τής έδρας και ή θυγατήρ σας, ή άναγκινώσκουσα, νομίζω εκεί...

— Μάλιστα όρίσθε, πληγνίνομεν πρós τά εκεί, να τας ιδήτε.

— Ό κ. Πρίντζης, παλαιός φίλος εξ Αθηνών και ή υίός του, ή Κυρία Μπετινα, σύζυγός μου και Ελένη, θυγατήρ μου, μάς λέγει ή κ. Παπαγεωργίου, πανυ ευγενώς και φιλοφρόνως, μόλις έπλησιασάμεν αυτάς και όττω μάς συνέστησιν όλους.

— Χαίρομεν πολύ, και πώς σάς ρκίνεται τόν ταξιδιόν μας, Κυρία; ήρώτησα.

— Άχ, ώρσιόν αλλά τί τόν όφελος, ζαλιζομαι, ζαλιζομαι, κ. Πρίντζη.

— Τι λέγεται, μ' αυτόν τόν ώρσιόν καιρόν και σεις Δεσποινίς;

— Ά, ήνώ, ευχαριστιόμαι πολύ, αλλά ή μητέρα, είναι συνήθειά της, δέν υποφέρει τήν θλασσάν έστω και ήπιαν.

— Και τί καλόν άναγκινώσκετε;

— Τά παρθεύει τού Διαβόλου, ή, είναι πολύ ώρσιόν βιβλίον Ιδέτε.

— Και σάς άρέσουν οι Δαχίμονες;

— Όπως αυτός τού βιβλίου; πώς έγι;

— Όπως έν γαλήνη, ήως έν τρικυμία.

— Πώς σεις τρικυμία, είπατε; Ώω, πώ, ... τί θα γίνω, Παναγία μου, Θεέ μου.

— Καλέ έγι μητέρα, ή κ. Πρίντζης είπε διά τούς Διαβόλους πού φέρουν τρικυμίας.

— Ά ναι, στής καρδιάς.

— Άχ, ναι, πείστε έσσι να γελάσω. (Έστειν συνέχεις)

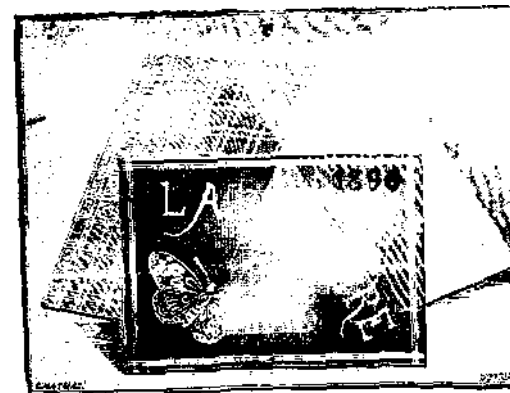

Ο Αυτοκράτωρ της Γερμανίας μετά τών πέλε υιών του εις περίπατον ανά τών αυτοκρατ. κήπων

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΠΑΙΓΝΙΟΝ

Χρήςεις άλουμινίου

Τόν άλουμίνιον ένχει και τήν άξιοσημείωτον ιδιότητα να άφίγη επί τής έάλου ίχνη χαλκίτιδος, ήτοι μεταλλικήν οσίαν, διαν χαράσσωμεν

επ' αυτης διά τού άλουμινίου, και ήν οσίαν ούδεμία άλλος δύναται να εξαλείψη. Τούτο διενκολύεται έτι μάλλον, όπόταν τήν επιφάνειαν

της έάλου υγράνωμεν ή και πνοήν εκφυσήσωμεν επ' αυτης.

Τουτοιούτως δύναμεθα να σχηματίσωμεν ποικίλα σχήματα επί τής έάλου, εικόνας, γραμματα κτλ. ως έμφαίνεται επί τού έναντι σχήματος. Έχουσι δε ταύτα χροιάν μεταλλικήν και άρκετήν πεκνότητα δέον όμως πρότερον να καθαρίζεται καλώς ή έαλος. Τά σχήματα έχουσι μεγάλην άντοχήν, όπόταν ή πίεσις γίνεται καλή και κανονική. Έάν δε μετά τοίτο προβήτε εις στίβωσιν τών σχημάτων, τότε ταύτα προσλαμβάνουσιν ώροίαν μεταλλικήν χροιάν.

Η εξαίτησις αυτών δι' οίονδηποτε μέσον, άνευ τής καταστροφής της έάλου είναι άδύνατος.

Διά τής μεθόδου ταύτης δύναται τις να κατασκευάση και ώραιάς εικόνας επί οίονδηποτε έάλου άνικειμένου και πορσελάνης, μη άλλοιούμενας όπως δήποτε ούτε επό τών άτμοσφαιρικών έπιφραών, ούτε επό άλλων άερίων και άναθυμιάσεων.

Τουαύτα έργα έντεθέντα επί πολών χρόνον εις τας άτμοσφαιρικές επιδράσεις, ούδόλος ήλλοιώθησαν. Φ. Η.

2 ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ 2

KAMILLΟΥ ΔΕΒΑΝΣ

Η ΝΗΣΟΣ ΤΟΥ ΠΥΡΟΣ

Τέλος μετά πολύωρον και επίμονον αναζητησίου, ανέκαλυψε γηνη πρόσοφατα, την χλόην πατημένην και μικρούς κλαδίσκους τεθραυσμένους ἐδώ και ἐκεῖ. Τοῦτο ἤρκει ἥκο πολὺ δι' ἀνθρώπων, ἔχοντα ἐνοικια αἰμοβόρα.

Ἔσπευε λοιπὸν τοὺς τέσσαρας στρατιώτας του πρὸς τὴν ἀτραπὸν, ἣν εἶχε λάβει ὁ Ἀλφόνσος. Ἐντυχῶς ἐπὶ ἤλθεν ἡ νύξ και οἱ θηρευταὶ τοῦ Ἀλφόνσου ἠναγκάσθησαν ἰά σταματήσωσι διὰ ἰά διανυκτερεύσωσι.

Πρὶν δὲ ἀκόμη ἀνατεῖλῃ ὁ ἥλιος, ὁ μυγὰς ἀνήσυχος ἀνεχώρησε μόνος πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ Βακάου, ἐνερνῶς φαινόμενων, καθότι ἐνεκα τῆς πυκνότητος τοῦ δάσους, ὁ Ἀλφόνσος ἠναγκάσθητο ἰά θραύῃ κλάδους και δενδρόλια και καταστρέψῃ τὴν ὑψηλὴν χλόην.

Ἐπορεύμενος ὑπὸ τοῦ αἰμοδηφούς ζήλου του, ὁ ὑπαξιωματικὸς ἀφῆκε πολὺν μακρὰν τοὺς ἀνδρας του και ἐφθάσε εἰς τὸ μέρος, ὅπου ὁ Ἀλφόνσος εἶχε σταματήσει. "Ε! και ἰά ἤξευρεν, ὅτι τὸ θῆραμά του ἐκοιμάτο 20 μέτρα ὑπεράνω του!

Ἀλλὰ ὁ φυχὰς διὰ τὰ φθάσῃ εἰς τὴν αἰώραν του εἶχε διατρέξει περίπου 75—100 μέτρα ἐπὶ τῶν κεκλιμένων δένδρων, ἐπὶ τῶν κορυμῶν τῶν ὁποίων φουκὰ δὲν ἐφαίνοντο ἰά ἔγνη του" οὐτιω δὲ ὁ μυγὰς φθάσας και αὐτὸς εἰς τὸ μέρος του, ὁμοίαζεν ὡς κῦρα, ἀπωλέσαντα τὸ θῆραμά του, βέβαιον ὅμως, ὅτι τοῦτο ἐκρύπτετο ὀλίγα βῆματα μακρὰν αὐτοῦ.

Ἰάν σινειθισμένος εἰς τὰ παρθένα δάση ὁ μυγὰς, ἐσκέφθη νὰ γέγῃ ἕνα τυχερισμὸν, ἵνα ἀπατώμενος ὁ Ἀλφόνσος, ἐκ τῆς ἀνατακλάσεως τοῦ δάσους, νομίση, ἂν εὐρίσκειτο εἰς ἀπόστασιν διακοσίων βημάτων, ὅτι ἡ ἐκπνευστικότητα ἐρρίφθη εἰς ἀπόστασιν μέτρων τινῶν. Ἡ ἰδέα αὕτη ἦτο λίαν ἐπιτυχὴς και μάλιστα, ἂν ὁ φυχὰς ἐκοιμάτο, ὅποτε θὰ εἰνάσσετο αἰγνηθῶς και οὔτω θὰ ἐπροδίδετο.

Ἀλλ' ἀτυχῶς διὰ τὸν Ἀλφόνσον, σινειθισαντα εἰς τὴν ἀθλίαν ζωὴν τῶν ἀγρίων ζώων, κατῶρθωσε νὰ κρατήσῃ τὴν ψυχραιμίαν του και τὴν ἀταραξίαν, ἡσυχῶς δὲ ν' ἀντιληφθῇ ἰά οὐνέβαινε. Ἐν τούτοις ἐπρεπε ἰά λάβῃ κάποιον ἀπόφασιν. Ὁ μυγὰς ἀνομφιβόλως δὲν θὰ εὐρίσκειτο μόνος εἰς δάσος, ἂν ἡ ἀκολουθία του ἤρχετο ἐκεῖ ἐπίσης.

τότε δὲν θὰ εἶχε νὰ πολεμήσῃ πρὸς ἕνα ἔχθρον, ἀλλὰ πρὸς δύο, πρὸς δέκα, πρὸς εἴκοσι, ἴσως και πρὸς ὀλόκληρον τὴν φρουρὰν τοῦ Σαλέμ, ἥτις διόλου ἀπίθανον νὰ ἐτίθειο σύμπτασα πρὸς σύλληψίν του.

Ἐσκέπτετο λοιπὸν ταῦτα, ἐνῶ σιγῶνως παρετήρει τὸν μυγὰδα, ὅστις ἐφοίτειτο πλέον ἀπελπισθεῖς, διότι σθηριχθεὶς ἐπὶ τινος δένδρου, ἀδιαφόρως ἐπεδόθη εἰς τὴν γόμωσιν τοῦ ὄπλου του.

Τοῦτο ὑπῆρξε διὰ τὸν φυχὰδα ἀκτις ἐλπίδος. Αὐτὸς εἶχε εἰτοιμηγ βολὴν, διότι δὲν εἶχε μεταχειρσθη πρὸ πολλοῦ τὸ ὄπλον του· ἂν δὲ ὁ Ἀργεντίνος ἔχανε καιρὸν, δὲν θὰ ἠδύνατο ἰά τὸν φθάσῃ.

Λαβῶν τότε ὄλας τὰς προσφυλάξεις και κρημάσας τὸ ὄπλον του εἰς τοὺς ὠμους του, ἤρπασε δυνατὸν τινὰ κλάδον, ὑπερθεν τῆς αἰώρας του ἐρσκόμερον και με ἐδκησιῶν πιθήκου, ἐπίδησεν ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον, μέχρι τῆς διόδου, εἰς ἣν εἶχεν ἀποφασίσει ἰά καταφύγῃ ἀπὸ τῆς προειραίας.

Ἐνοεῖται ὅμως, ὅτι ἡ τολμηρὰ αὕτη πράξις διετάραξε τὴν ἡσυχίαν τοῦ δάσους, εἰς τὸ μέρος τοῦτο. ἂν και σχεδὸν ἀελαισθῆτος.

Τὸ οὖς τοῦ μυγὰδος ἤκουσε κάποιον ἑλαφρὸν φρικασμὸν τοῦ φυλλώματος. Πάνει πρὸς σιγμὴν τὴν γόμωσιν τοῦ ὄπλου και ῥίπτει τὸ ἐρηνητικὸν βλέμμα του πρὸς τὸ μέρος, ὅπθεν ἠκούσθη ὁ θόρυβος και διακρίνει ἐξαίφνης τὸν Ἀλφόνσον, πιθῶντα ἀπὸ δένδρου εἰς δένδρον και εἴτα ἐξαφανιζόμενον ὄπισθεν φοβεροῦ τειχώματος ἐξ ἀκανθωδῶν θάμνων.

Μαριῶδης ἐρρίφθη ἀμέσως πρὸς καταδιώξίν του και ἵνα τὸν καταφθάσῃ, προετίμησε νὰ ἀνέλθῃ και αὐτὸς ἐπὶ τῆς αἰώρας και ἀκολουθήσῃ τὸν αὐτὸν δρόμον. δν και ὁ Βακάος ἔλαβεν ἥτοι ἐνσερῶς, διότι ἡ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ὑψηλοὶ και ἀκανθώδεις βάτοι τὸν ἠμπόδιζον.

Ἦτον ἐνκίνητος ἐπίσης ὁ Ἀργεντίνος και με ἐν μόνον βλέμμα ἀντιλήφθη τὴν ἀτραπὸν και ἐρρίφθη ἐπὶ τὰ ἔγνη τοῦ Ἀλφόνσου. Ἀλλὰ ἐκεῖ αἰφνης χάνει τὰ ἔγνη του. Μόνον ἤκουεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν δεξιόθεν θόρυβόν τινὰ, προδιδοντα τὴν ἐκεῖ παρουσίαν τοῦ Ἀλφόνσου, ὅστις ἀναμφιβόλως ἐζήτει ἰά πλησιάσῃ τὸν ποταμὸν και σωθῇ κολυμβῶν.

Τότε ὁ μυγὰς ἀπεφάσισε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν καταδιώξιν, πηδῶν ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον, διότι τὸ ἐδαφος ἦτον ἀκατάλληλον. Ἀνῆλθεν ἐπὶ τινος κασιανίας ἐκεῖθεν ἐπὶ τινος γιγαντιαίας δρυὸς, ἀκολουθῶν οὐτιω τὸν φυχὰδα, τὸν ὁποῖον μόνον ἐκ τοῦ προξενουμένου θορύβου ἠκολούθει, βέβαιος ὢν ὅτι ἡ σύλληψίς του ἦτο ζήτημα ὀλίγου χρόνου.

Ὁ Ἀλφόνσος ἀφ' ἑτέρου σινειθισας πλέον, ὠλλοθαινε ὡς ἐρπετὸν διὰ μέσου τῶν δένδρων, προτιμῶν μάλιστα τοὺς πυκνοτέρους κλάδους. Διὰ τῆς μᾶς δὲ χειρὸς του ἐκράτει τὸ ὄπλον του ἐτοιμος πλέον νὰ τὸ μεταχειρισθῇ κατὰ τῆς ἀνθρωπίνης ταύτης τίγρως, ἥτις τὸν κατεδίωκε.

Αἰφνης ὁ Βακάος, ὅστις ἐφειγεν ἐπίσης πρὸς τὸν ἀπὸ δένδρου εἰς δένδρον, ἐρρηρεν ἀκουσίως φωνὴν ἀέλπιδα. Ἐδρέθη ἐπὶ κορμῷ μὴ σινειθισμένου μετὰ τῶν ἀπέναυτι δένδρων. Ἦκο λοιπὸν ἀδύνατον νὰ προχωρήσῃ. Τὸ μόνον μέσον ἦτο νὰ ἀλλάξῃ διεύθυνσιν. Στρέφεται λοιπὸν ἀριστερὰ, σπεύδων ἐφ' ὅσον ἠδύνατο, διε εὐρέθη κατὰ πρόσωπον με τὸν μυγὰδα, ὅστις εὐρίσκειτο

Ὁ τελευταῖος οὖτος ἔκαμε ταξίαν κίνησιν και εὐρέθη ὄπισθεν τοῦ δένδρου του. Τότε ὁ Ἀλφόνσος γεναιοφρόνως φερόμενος, εἶπε·

— Γρηγόριε, ἂν παύσης τὴν καταδιώξίν μου, ἂν μ' ἀφήσης νὰ φύγω, θὰ ζήγῃς. Ἀλλὰ ἐάν δὲν μοῦ δώσης ἐδῶ τὸν λόγον τῆς τιμῆς σου, ἂν δὲν ὀρκειθῆς εἰς τὴν Παρθένον, ὅτι θὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὸ Σαλέμ, ἀνέρχομαι εἰς ἕν λεπτὸν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς δρυὸς ταύτης και σὲ φοτεύω ὡς ἕνα ψιτακόν, εὐθύς μόλις ἐξέλθῃς ἀπὸ τὸ καταφύγιόν σου.

Σιγῇ ἐπηκολούθησεν ἐπ' ὀλίγον. Ὁ μυγὰς ἀνέπνεε θορυβωδῶς.

— Ὁρκεῖσαι; Ἀνεφώνησε διὰ τρεμοῦσης φωνῆς ὁ καταδικός.

— Ὁρκεῖσαι! ἀπεκρίθη ὁ μυγὰς.

— Ἐπὶ τῆς τιμῆς σου;

— Ἐπὶ τῆς τιμῆς μου!

— Καὶ εἰς τὴν Παρθένον;

— Καὶ εἰς τὴν Παρθένον!

— Πολὺ καλά! Εἶσαι ἐλεύθερος. Πήγαινε! Εἶπεν ὁ Ἀλφόνσος δι' ἡσυχῆς φωνῆς και ὡς ἰά ἦτο τελείως ἀσφαλῆς περὶ τοῦ θάφους τούτου, ἐνεκα τοῦ δοθέντος ὀρκου, ὅστις σπανίως καταπαταῖται ὑπὸ τοῦ Βραζιλιανικοῦ λαοῦ.

(Ἔπεται συνέχεια)

* ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΟΡΑΝ ΤΩΝ ΦΑΡΑΩ *

Θ Η Β Α Ι

(Συνέχεια)

Ἐν δ' ἐνισχυῶν ὁ καλλιτέγνης ἐξεκόνιζε τοὺς ἀντιπροσώπους τούτου ἡ ἐκείνου τοῦ ἔθνους, τοῦ φόρου ὑποτελοῦς τῇ Χατσεψού, τούτου ἐγένετο κυρίως πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ δοξάσωσιν αὐτὴν ἐπὶ τῶν τοίχων τοῦ καλλίστου τῶν ἀρχιτεκτονικῶν εἰκοδομημάτων. Μεταξὺ τοῦ φόρου ὑποτελῶν, τῶν πρὸς τοὺς ἄλλοις εἰκονιζόμενων, δευτέρως ἐρρεκλύουσι τὴν προσοχὴν οἱ κάτοικοι τοῦ Πούντ, ἰδίως πρὸξενουσιν ἐντόπων, διὰ τοῦ σχήματος τῶν πογῶνων αὐτῶν. Οἱ μεσομυθικοί οὗτοι κρατούσιν ἐπὶ τῶν ὤμων τεραστίου μεγέθους ἄγγελα, ἕτινα θὰ ἠμπεριέχων ἴσως χρυσὴν ἡμιν, ἀλλὰ τότε δὲν θὰ ἠδύνατο εἰς ἄνθρωπος νὰ ἐγείρῃ αὐτό.

Προκειμένου περὶ τειχογραφίας, ἀνάγκη νὰ σημειώσωμεν, ὅτι ἐπ' αὐτῆς ἐγκαταπέτρεται ἡ ἐξωτερικὴ ὄψις τοῦ τότε Αἰγυπτιακοῦ στρατοῦ ὡς και πανταίου εἶδους, ὄπλων και εἰ ἡμίγυμνοι μάλιστα τῆς Νουβίας μετὰ τῶν τόξων και σελπίγγων των ἐμπρός και αὐτοὶ εἰκονίζονται.

... Εἶδε τὸν μυγὰδα εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ...

ἔρθηος ἐπὶ πελωρίου κορμοῦ, εἴκοσι μόλις βῆματα μακρὰν.

Εἰς τὴν θέαν τοῦ καταδικου, οὐτινος ἡ κεφαλὴ πρῶτη ἀνεφάνη ἐντὸς τοῦ φυλλώματος, ὁ Ἀργεντίνος ἀνεκάγχασε γέλωτα ἀπαίσιον ὁμοιον πρὸς βρονθηθμόν. Ἀλλὰ ἡ θηριώδης αὕτη χαρὰ του διήρκεσεν ὀλίγιστον, διότι μόλις εἶδε τὸν Ἀλφόνσον, ὠπλισμένον δι' ὄπλον, τουθ' ὄπερ ὀδδῶλως ἐποπιεῖται, ὠχρίασε και ἤρρησε νὰ τρέμῃ.

Εἰς τὴν μαριάν τῆς καταδιώξεως, ὁ ἀπαίχθεις Ἀργεντίνος ἐλησμονῆσε νὰ γεμῆσῃ τὸ τυφέκιόν του και οὐτιω εὐρέθη ἀνίσχυρος πρὸ τοῦ Ἀλφόνσου. Ὅστις ὄρθηος ἐπὶ ἰσχυροῦ κλάδου και σθηριζόμενος ἐπὶ τοῦ κορμοῦ, παρηκολούθει τὰς κινήσεις τοῦ διώκτου του.

Ακολούθως εις μέρος τι εινα κεχαραγμένον τὸ βασιλικὸν φορέϊον, ὅπερ συνήθως φέρεται ἐπὶ τῶν ὤμων δίδειν ἰσχυροτάτων ἀνδρῶν. Οἱ βραχίονες τοῦ θρόνου παριστάσι κεφαλὰς λείοντων. Ἐκεῖ που πλεσίον φαίνονται ὑπὲρ τῆς μετὰ ριπίδιων ἐκ πτερῶν στρωθεκαμήλου καὶ δὺς κυνηγετικά: λεοπαρδαλεῖς, ὀδηγοῦμεναι, ὑπὸ φυλακῶν, δεδεσμευμένα.

Ὑπὸ τοιοῦτου κυρίως κωρίως φορτίου περιστοιχιζομένη ἡ Χητσεψού, διηυθύνετο ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς δόξης αὐτῆς εἰς τὸν νόν τοῦ Ἄμμωνος ἐν Δεο-ἔλ-Μπαχρῆ. Αἱ ἱερογλυφικαὶ ἐπιγραφαὶ περὶ τῆς ἐκείνου συνένταξιν « τῷ ἱερατικῶν Θεοῦ-Βασιλείῃς » μετὰ τοῦ « ἀνώστου κρατεροῦ κούτης προστατῶν ». Τῷ ἐμφατικῶς τὴν ἐπιθυμίαν τῆς νὰ λαβῇ τὴν φροντίδα, ὅπως ὑπάρχει ἐν τῷ ἱερῷ ὅσον εἶναι τε πλεϊότερον ποσόν ἐκ τοῦ ἀπαιτουμένου θυμιάματος, ὅπερ δύνανται ἤδη νὰ προμηθεύονται ἀμέσως ἐκ Ηούνο. Ὁ Ἄμμων συγκαίρει τὴν βασιλικὴν αὐτοῦ θυγατέρα διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῆς ἀποστολῆς καὶ ἀποκλύπει τῆ Χητσεψού, ὅτι δῆθεν αὐτός, μετ' ἄλλων θεῶν συνώδευε τοὺς νεκτῆλους, τοὺς ἀποπλεύσαντας πρὸς τὴν μεμακροσμένην καὶ μακρὴν μεσημβριαν, ἐνθα εὐωδιαζει τὸ μύρον.

« Τῷ Ἄμμωνι προσφέρεται εἰς θυσίαν ταύρος ». Ἐπὶ μιᾶς μάλιστα εἰκόνας παριστάται σκηνὴ τελέσεως θυσίας: δύναται τις νὰ διακρίνῃ τὸν βομόν, ἐφ' οὗ ἔχουσιν ἐπιθέσει παντοίας προσφορὰς (εἶον, ἑλῆν, διαφόρου μεγέθους πλάκοντας κλπ.) Ἱερεῖς τινες ἐξετείνον τὰς χεῖρας τῶν εἰς προσευχὴν, ἄλλοι δὲ κατκρίνονται εἰς τὸν διαμελισμόν τοῦ ταύρου.

Παριστῆται τὶς μετὰ προσοχῆς ἀπάντα τὰ εἰκονιζόμενα πρόσωπα, παῖθια, ὅτι οὐδεμίαν ἔχουσιν ὁμοιότητα πρὸς ἄλληλα, ἀλλ' ὅμως διακρίνονται ὡς ἐκ τῆς ἀτομικότητος αὐτῶν. Τὸ ἐν Δεο-ἔλ Μπαχρῆ μνημεῖον προσαί μάλιστα περὶ τῶν συμβάντων, μετὰ τὴν ἐκ Ηούνο ἐκποδηῖται (ὡς εἰσὶν ἐπισημαίνοντες θεοσώτοι ἐδώρηθησαν εἰς τὸν νόν) ἐκεῖ καταγεγρασσαν ἀπάντα, ἐμετρῆθησαν καὶ ἐξυψώθησαν. ἀκριβῶς τὸ τελευταῖον, πρὸς πλεϊότεραν ἀκρίβειαν, ὡς νὰ ἐξελήρωσεν αὐτός ὁ Θεὸς τῆς γραφικῆς Τότ, ἡ τροποποίησις τῆς ὑψηλότερας σφίρας καὶ δικαιοσύνης, ὁ κύριος ἕμψων βοηθός ἐν τῆ κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ σκοποῦ πάλη.

Ἐγκαταλείποντες τὸ Δεο-ἔλ-Μπαχρῆ ἐπὶ μακρὸν ἔτι, ἀναπαυσόμεν ἐν τῆ φαντασίᾳ μας, τοὺς μεμακροσμένους χρόνους τοὺς παραγαγόντας τὰ ἔργα ταῦτα καὶ τὴν ζωηρὰν μερρῆν τῆς ἀνεγερσας αὐτὰ βασιλείας.

Ἡ αἰγυπτια αὐτῆ Αἰκατερίνῃ Β' ἡ Ἐλισάβετ τῆς Ἀγγλίας καὶ ὡς πρὸς τὸ ἐξωτερικὸν παρῆγε περίεργον σκηνόμενον. Οἱ καλεσθέντες πρὸ πολλοῦ ἐξετέμνωσαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆν ἀρχαίου

τινὸς ἀγάλματος ἀποδιδόμενου εἰς τὴν σύζυγον τοῦ Φαραῶ Ἀμενχοτέπ Γ'. Τίαν. Σήμερον ἡ ἱστοριογραφία κλίνει νὰ παραδεχθῆ, ὅτι εἰ πλεῖρες ἀλλῆλους καὶ ζωηρότητος χαρακτήρες τοῦ ἀγάλματος τοῦτου προσωποποιεῖσι τὴν Χατσεψού. Συνοδευόμενοι ὡς πρότερον ὑπὸ ὁμάδος μικρῶν ἰθαγενῶν, ὑδροφόρων κορασιδῶν, ἔχουσιν βελευδίνους ὀφθαλμούς γαζελῶν, περιστοιχιζόμενοι πάντοτε ὑπὸ ἀδιαλείπτως αὐξανόμενου πλήθους ἐγγυρίων μεταπρατῶν ἀρχαιότητων, ἀμφιβόλου προελεύσεως (ὡς τεμαχιῶν μουμιῶν καὶ τῶν κεχρωματισμένων αὐτῶν τάφρων, ἀγάλματιῶν, σκαραθῶν, κλπ.) Οἱ ὑψηλοὶ ταξιδιωταὶ πλησιάζουσι πρὸς τὰ εἱρήνια τοῦ « Ραμσέου », ἐνθα ὠρίσθη ἰκανῶς μικρὰ δικαιοκῆ καὶ ὑπηρεταὶ ἐκ τῆς θαλαμηγοῦ παρασκευάζουσι τὰ τοῦ προγεύματος.

Ὁ γενικός κάματος, ἐκ τῆ τοῦ κάθωνος καὶ τῆς πληθώρας τῶν ἐντυπώσεων βαθμηδὸν ἐνδείκνυται ἐν τῆ ἀνδρότητι τῆς ἀρχῆν προσηχῆς πρὸς τὰ ἐπιθεωρούμενα ἀξιοθέατα πράγματα. Ἡ Αἴγυπτος εἶναι εἰς ἄκρον μονότονός: μὴ ἐξημμένος ἀρχαιολόγος ἢ εἰδικὸς ἐξερευνητῆς μετὰ δυσκολίας δύναται νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὰ μονότονα μνημεῖα τοῦ παρὰ τὸν Νεῖλον πολιτισμοῦ, χωρὶς νὰ δοκιμάσῃ ἀκούσειν συνζήτημα πληξῆως καὶ κόρου. Μόνον ἡ ἀνάπαυσις δύναται νὰ ἀποδώσῃ τὸ βαρὺ τοῦτο συναίσθημα, ὡς ἐκ τούτου ἀπάντες εἰ συνοδεύοντες τὰς Α. Ὑψηλότητος μετὰ χάρας ὑποδέχονται τὴν σταθμευσιν, πλεσίον τοῦ ἀρχαίου προσκονήματος, οὗ μέρους ἐχρησμένου ποτε ὡς πολυτίμητος βιβλιοθήκη τοῦ ἱερατείου καὶ ἐκκλειτο μάλιστα « Ψυχῆς ἱατροῖον ».

Ἐν μέσῳ ὀγκωδῶν στηλῶν, ἐφ' ὧν εἰσὶ γηγλυμμένα κατατομαὶ νεοσκαυμένων μορρῶν, ἐστρωθῆ ἡ τράπεζα, ἐστρωμένη πρὸς τὴν θέαν τῆς πεδικῆς καὶ τῶν ὀρέων, πρὸς τοὺς συνελθόντας τῶν περιγῶρων κατοίκους καὶ τὰ συντρίμματα τοῦ περὶ τὸν Νεῖλον μεγιστείου.

Φαῖθῶν συνδικλεξίς, ἀνεπιτήθευτος ζωηρότης, ἀστειὰ ἀνακνήσεις καὶ παρατηρήσεις ἐν τῷ ταξιδίῳ μεγαλοσφώνως ἀντηγοῦσιν ἐν μέσῳ τῶν σκυθρωπῶν εἱρητίον. Τὸ πλεῖθος τῶν ἰθαγενῶν μετὰ πλεϊότερου θάρρους χωρεῖ πρὸς τὴν τράπεζαν τῶν Ὑψηλῶν ταξιδιωτῶν. Οἱ « Τσουμπουκτσῆδες » τοῦ Χεδίβου, ἀκολουθοῦντες αὐτοὺς ἀπὸ τὴν Ἄνω Αἴγυπτον, προσφέρουσιν εἰς τὰς Α. Ὑψηλότητος τῆς αὐτῆς καπνοσφύργου, διὰ τὴν ὑπερῶν ὀσμῶν τῆς χώρας, κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς θριαμβευτικῆς ὑπόδουλῆς ἐν Κιείρῳ, ἐφίλησε τοὺς μεγάλους Δούκας.

Ἐν τούτοις, κωρός νὰ ἐπανακάμωμεν εἰς τὸν ποταμόν. Καθ' ὃδὸν ἐδέξασε νὰ ἐπισκευθῶμεν ἐπὶ μνημεῖα τινά.

Πρὸ αὐτῶ τοῦ Ραμσέου, ἐνθα ἔλαβε χώραν ἡ πῶθη κατὰ τὴν μεσημβριαν σταθμευ-

σις, κείται τεθραυσμένος εἰς τεμάχια κολοσσός ἐκ γρανίτου, παριστῶν πότε βσιλέα πολεμιστήν, εἰς ἀνάμνησιν ἀνδραγαθημάτων, ὧν ἐνεκα ἐκτίσθη ὁ ἀρχαῖος οὗτος ναός. Κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Φαραῶ, μία τῶν θυρῶν αὐτοῦ ἦτο ἐκ χρυσοῦ. Ὁ λίθινος, ὕψους ὀκτὼ ὀργυιῶν: γίγας πρὸς τὴν κυρίαν εἰσοδὸν, εἶχε τὸ πρόσωπον ὀργυιαίου πλάτους, στῆθος 3 1/2 ὀργυιῶν ἀπὸ ὤμου εἰς ὦμον, κτλ. Σήμερον ἐκ τοῦ καταστρεφέντος Ραμζῆ ἀπέμεινον συντρίμματα. Ἡ νετρική ἀίθουσα τοῦ ἱεροῦ, θεωρημένη ὡς μέρος ἐμφανίσσεως τῆς «λαμπροκοπούσης θεῆς Χατῶρ» χρησιμεῖ καὶ ὡς περίπατος τῶν περιηγητῶν.

Χαῖρις εἰς τὰς δικασθείσας ἐπιγραφὰς καὶ παραστάσεις δυνάμεθα νὰ ἀντιληφθῶμεν ἐντελῶς τὰ παρακινήσαντα τὴν ἀνεγερσιν τοῦ Ραμσέου ἐκ τῆς ἀκλήθειας, πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ δοξάζηται αἰωνίως τὸ πνεῦμα τοῦ φιλοδόξου βασιλέως.

Ἡ σπουδαιότης τῆς αἰγυπτιακῆς ἱστορίας, ἐν ταῖς παναρχαιόταταις καὶ ἀρχαιόταταις περιόδοις αὐτῆς αὐξάνεται, καθόσον ἡμεῖς ἐνταῦθα ἐρχόμεθα εἰς συνάφειαν, οὐχὶ πρὸς ὀμιχλώδεις παραδόσεις, οὐχὶ πρὸς κινιγματοειδῆς ὑποθέσεις, ἀλλ' ἱστάμεθα ἐπὶ ὅπως πραγματικῶς ἐδάφους καὶ βλέπομεν ἐνώπιον ἡμῶν τὰ ἐξῆρα μνημεῖα τῆς ἀφίτου ὀρασιότητος.

Ἡ χρονογραφία τοῦ παρὰ τὸν Νεῖλον λαοῦ ἐμελετήθη καὶ ἐχαραχθῆ ἐν ἐξόχοις δικαστέσιν. Ἐπιθεωρῶν τις τὰ ὑπ' αὐτῆς ἐκτεθειμένα, οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἀμφιβάλλει, ὅτι ἡ πραγματικότης ἦτον ἀληθῶς μάλλον ἀξιοσημείωτος ἢ τὰ δικασθέντα μέχρις ἡμῶν λείψανα τοῦ ἰθαγενούς πολιτισμοῦ. Ἴδου καὶ σήμερον ἔστω... Συναντώμεθα αἰφνθδῶς πρόσωπον πρὸς πρόσωπον μετ' ἐνός τῶν φιλολογικῶν ἱστορικῶν καὶ καλλιτεχνικῶν ἔργων, ἐν οἷς ἐνεκκοπρίζετο ὁ ἀρχαῖος ἰθαγενῆς πολιτισμός. Εἶναι τοῦ κόπου ἀντάξιον νὰ θαυμάσῃ τις αὐτὸ καὶ νὰ τὸ ἐπιθεωρήσῃ ἐπὶ μακρὸν καὶ μετὰ προσοχῆς. Ἐνταῦθα, ἔμπροσθέν μας ἐν Ραμσέου, ἐπὶ τῶν τείχων τοῦ ἱεροῦ τοῦ ἰδρυθέντος πρὸς τηλὴν τοῦ Θεοῦ Ἄμμωνος καὶ εἰς μνήμην Ραμζῆ τοῦ Μεγάλου, εἶναι ἐκτεθειμένον ἐπικὸν ποίημα τοῦ αἰγυπτίου ποιητοῦ Πενταούρ, ὑμνήσαντος τὴν νικηφόρον ἰσχυρὸν τοῦ διασῆμου Φαραῶ. Τὸ μέγεθος τῶν ἱερογλυφικῶν ἐν σχέσει πρὸς τὴν κανονικότητα τῶν δικασθείσων καὶ εἰς ὀλοκλήρους εἰκόνας ἀναπτυσθαισῶν παραστάσεων, εἶναι ἰκανὸν νὰ χαροποιήσῃ τὰ βλέμματα τῶν μεταγενεστέρων καὶ σὺν τούτοις νὰ διδάξῃ διὰ τοῦ περιέρχου αὐτοῦ ὕψους τοῦ περιεχομένου.

Ἡ κυβέρνησις τῆς Αἴγυπτου, τότε ἤδη πολυλάκις κατέφευγεν εἰς τὴν διασάλπισιν τῶν πράξεως τῆς (μακρᾶν τῶν ὀρίων τῆς παρὰ τὸν Νεῖλον χώρας). Προϊώτερον ἀκόμη συνέβαινε τὸ αὐτὸ ἐν σχέσει πρὸς τὰνδραγαθήματα τοῦ ἐκτάκτου δραστηριότητος ἀδελφοῦ τῆς Χατσεψού βασι-

λέως Ἰοτμέτ Γ', ὅστις ἐν τῆ μνήμη τοῦ λαοῦ τοῦ δικαίως διασώζετο ὡς ὁ ἐνδοξότατος κατὰ κτητῆς μάλιστα, ὅταν σκεφθῆ τις, πότους αἰῶνας οὗτος προηγῆθη τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου.

Ἡ ἀσβεστος δίψα τῶν ἠρωικῶν καὶ ρωμαντικῶν ἔθλων εἵλκυε τὸν Φαραῶ τοῦτον πρὸς ἀπελευτήτους ἐκστρατείας καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὠδήγησεν αὐτόν εἰς τὴν καθυπόταξιν τοῦ ἡμῶνος τοῦ ἀρχαίου κλασικοῦ κόσμου καθότι ὁ φιλοδόξος μονάρχης, ἐλευόμενος ἐκ τῶν τολμηρῶν σχεδίων, κατὰ βούλησιν σχεδὸν ἔθετε καὶ μετέθετε τὰ σῖνορα τοῦ κράτους του. Ζώντος Ἰοτμέτ τοῦ Γ', ἡ ἐξωτερικὴ αὐτῆ πολιτικὴ ἐστέφετο ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας. Ἦρακε νὰ διευθυθῆ πρὸς μεσημβριαν καὶ ὑπὸ τὴν μάστιγα τῶν Θηβαίων δεσποτῶν, ὑπετάσσοντο αἱ παρὰ τὸν ἰσημερινὸν χωραὶ, ὅπου ἐσχάτως μόλις ἐδοκίμασαν νὰ εἰσδύσουσι οἱ εὐρωπαϊοὶ: ἐξερευνηταί. Πρὸς βορρᾶ καὶ ἀνατολᾶς ἐστρεμον ἐνώπιον τῆς ἰσχυρῆς τῆς Αἴγυπτου αἱ νῆσοι τοῦ Αἰγαίου Πελάγους, καὶ αἱ πηγαὶ τοῦ Εὐφράτου ποταμοῦ καὶ ἡ Συρία καὶ Μεσοποταμία καὶ ἡ Ἀραβία.

Αἱ Ἀφρικανικαὶ ἀκταὶ τῆς Μεσογείου, ἡ Λιβύη μετὰ τῶν ἀρκετᾶ προβληματικῶν πολυμικῶν φυλῶν τῆς πᾶσαι αἱ πρὸς δυσμάς, μέχρι τῆς νῦν Ἀλγερίας, χωραὶ, ἤρμηζοντο ὑπὸ τῶν αἰγυπτιακῶν στρατευμάτων καὶ ἐκούσαι ἔκκουσαι ἀνεγνώριζον τὸν φοβερόν Φαραῶ.

Εἰς ἀνάμνησιν τῶν ἐξόχων καὶ ἀλημονῆτων ἐκστρατειῶν τῶν μεμακροσμένων ἐκείνων χρόνων, εἰς ἐκ τῶν συγχρόνων αὐτῆ ραψῶδῶν, συνέθεσεν εἰδὸς τι ἐπικικεῖου ὕμνου καὶ ἐχάραξεν αὐτόν ἐπὶ μελαίνης ἐκ γρανίτου πλακός, ἐκτεθεισῆς εἰς τὸν ἐν Κερνάχ νόν. Ἡ σύνθεσις τοῦ ἔργου παρὰ πᾶσαν τὴν εὐφραδειαν τῆς ἀρχαίας γραμματικῆς, εἶναι οὐχ ἥττον λίαν ποιητικὴ καὶ συντεταγμένη εἰς καθαρῶς ἀνατολικὴν ὕψος.

Ὅτε ρυθμός οὔτε μέτρον ὑπάρχει, ἔχει ὅμως ὁμοιοκατληξίαν ὡς ἐν τοῖς ἑμασσι τῶν ραψῶδῶν, ἡ σύνθεσις τῶν κεχωρισμένων μερῶν εἶναι συμμετρῶς, ἢ εἰκόνας, ἀπροσδοκῆτων συμπώσεων καὶ παραλληλισμῶν.

Λέξεις καὶ ἐπίστες ὀλόκληροι φράσεις σκοπίμως ἐπαναλαμβάνονται μετὰ τινὰς διακοπὰς, προσνέμουσαι πρὸς ὅλον τὸ ἔργον μουσικόν θέλημα. Ἐν Ραμσέου, ἐκτυλίσσεται σειρά σκηνῶν, πλεϊότερον συγκεκριμένης ὑποθέσεως, ὡς ἐκ τούτου εἶναι ἐκτάκτως ζωηρὸς καὶ καλλιπής, ὁ μετ' αὐτῶν συνδεόμενος λόγος. Ἡ δὲ ζῆρὰ ἀπαρίθμησις τοῦ Ἰοτμέτ ἐνταῦθα ἀντικαθίσταται δι' ἀπεικονίσσεως τῶν κατὰ τὰς ἐκστρατείας συμβαμάτων μετὰ τοῦ ἐπιχειρηματικοῦ καὶ ὑπὸ τῶν θεῶν προστατευμένου Ἰαμζῆ τοῦ Β'.

Ὅταν μάθη τις, κυρίως ἐνταῦθα, περὶ τῶν πρὸ

πολλού παρελθουσών τούτων ημερών, νομίζει, ότι οίονει αυτό το παρελθόν θεωρεί ήμας εκ του ύψους των υπ' αὐτῶν χαραχθέντων τοίχων, ἀλλὰ καὶ ὅποιον παρελθόν! Μήπως δὲν εἶνε τοῦτο μᾶλλον γνωστὸν καὶ αὐτῆς τῆς 'Ιλιάδος, ἢν ἐκ παιδικῆς ἡλικίας γνωρίζομεν, ἀφοῦ ἐξ ἴσου μετ' αὐτῆς σχετίζει τὴν φαντασίαν μας, πρὸς τὴν βαθεῖαν ἐκείνην ἀρχαιότητα, καίτοι στιγμιαίως συνενώνει ήμας μετ' ἐκείνου, εἰ ὁ διεισίδυσεν ὁ δαίμων τοῦ μεγαλείου;

Καὶ περὶ τίνος ὁμιλεῖ τὸ ἔργον τοῦ Πεντακτοῦ; Ἡ Ἀνατολή (ἢ Θεελλώδης Ἀνατολή!) ἐν τῷ προσάπῳ ὑποτεταγμένων μέχρι τινὸς φυλῶν καὶ ἔθνων, ἑλληνομικρασιατικῶ τύπου, συνετάχθη ἑναντίον Ραμζῆ τοῦ Β', δὲν φοβεῖται τὴν ἐκδικητικὴν αὐτοῦ ἐπιθεσίαν, τοῦναντίον παρασκευάζεται νὰ ὑποδεχθῆ καὶ κατατροπώσῃ τὰ καταβεβλημένα ἐκ τῶν συνεχῶν μετακινήσεων αἰγυπτιακὰ στρατεύματα.

'Αλλ' ὁ Φαραὼ βραίνει διὰ τῆς γῆς Χαναάν, ἥτις ἐπὶ τοῦ παρόντος διέμενον αὐτῷ πιστῇ, εἰσβάλλει εἰς Συρίαν, κατοπεύει τὸν ἐχθρόν, ὅστις καίπερ πολυαριθμὸς ὢν, εἶνε ὅμως πάντοτε ἐπιφυλακτικὸς, πάντοτε ἀβέβαιος περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῆς ἐν ἀνοικτῷ πεδίῳ μάχης, ὡς ἐκ τούτου δὲ πέμπει εἰς τὸ μιστὸν στρατόν δὲν πεπειραμένους κατασκόπους. Οὗτοι πίπτουσι πρηνεῖς ἐνώπιον τοῦ μονάρχου, τῷ λέγουσιν, ὅτι ἐστάλησαν ὑπὸ μερίδος μεταμεληθέντων στασιαστῶν, ἐπιθυμούντων νὰ συνενωθῶσι μετὰ τοῦ ἀνδρείου στρατοῦ, τοῦ πρόην ἡγεμόνος των, καὶ ὅτι εἴθην εἰ λοιποὶ ὑπεχώρησάν που, μακρὰν πρὸς ἄκρον, πέραν τῆς Χαλυβόνος. Ὁ Ραμζῆ θριαμβεύει. Ὁ Ραμζῆ παύεται εἰς τὴν ἀλήθειαν τῆς ἐξηκολογήσεως ταύτης. Περιστοιχιζόμενος ὑπὸ μόνων τῶν σωματοφυλάκων του, ὁ Φαραὼ ἤμαξ πρὸς τὰ ἐμπρός.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΥΣ ΠΑΡΑΓΟΝΤΑΣ

HENRI MOISSAN

Ὁ ἀποθανὼν τῇ 7/20 Φεβρουαρίου μέγας Γάλλος χημικὸς Henri Moissan, ἐγεννήθη τῇ 28 Σεπτεμβρίου 1852. Ὀνομαθεῖς τῷ 1879 καὶ διευθυντὴς τῶν πρακτικῶν τῆς χημείας εἰς τὴν ἀνωτέραν φαρμακτικὴν Σχολὴν τῶν Παρισίων, μετὰ τριετίαν ἀνηγορεύθη ἐφηγητὴς διὰ διαγωνισμοῦ καὶ τῷ 1885 ἀνηγορεύθη διδάκτωρ τῶν Φυσικῶν Ἐπιστημῶν δι' ἀξιοσημειώτου διδακτορικῆς διατριβῆς ἐπὶ τῆς σειρᾶς τοῦ κελίου. Τῷ 1888 ἀνεπλήρωσε τὸν Mehu ἐν τῇ Ἱατρικῇ Ἀκαδημίᾳ καὶ τῷ 1891 τὸν Callornes ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ τῶν Ἐπιστημῶν.

Τὴν ταχείαν ταύτην ἐπιστημονικὴν πρόοδον

ἐπέστρεψε διὰ πλείστον ἐργασιῶν καὶ ἀξιοσημειώτων ἀνακαλύψεων, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἀναφέρομεν τὴν ἐξάιμωσιν τοῦ πνεύρου καὶ τοῦ ζιρκονίου εἰς τὸν ἠλεκτρικὸν κλίβανον καὶ τὴν τοῦ χρυσοῦ, σιδήρου, λευκοχρόσου καὶ τοῦ οὐρανίου τὴν παρασκευὴν εἰς μεγάλας ποσότητας τῶν δυοιήκτων μετάλλων χρωμίου μολυβδαινίου, ζιρκονίου. Ἡ ἐπισφράγις πασῶν τῶν ἐργασιῶν ταύτων ἦτον ἡ ἀπομόνωσις τοῦ ὄξυγείου καὶ ἡ παραγωγή τεχνικῶν ἀδαμάντων.

Ἡ ἀπομόνωσις τοῦ φθορίου ἐγένετο τῷ 1885 μετὰ ματαίας προσπάθειας τῶν διασημοτέρων χημικῶν, ἀπὸ τοῦ Bertollet καὶ τοῦ Berzelius

Henri Moissan

μέχρις τοῦ τῶν Fremy καὶ τοῦ Dumas. Ὁ αὐτὸς δ' οὗτος κατώρθωσε καὶ τὴν ὑδροποίησιν αὐτοῦ. Τῷ 1893 ἐδημοσίευσεν τὰς πρώτας ἐργασίας του ἐπὶ τῆς κρυσταλλώσεως τοῦ ἀνθρακός, διὰ τῶν ἠλεκτρικῶν δὲ καρίνων, δι' ὧν ὁ Moissan ἰσοαῦτα ἐπέτελεσε, ἐν οἷς καὶ τὴν παραγωγήν τοῦ ἀνθρακασβεστίου ἐγεννήθη ἡ χημεία τῶν ὑψίστων θερμοκρασιῶν.

Ἐξέδωκε πρὸς τοῦτοις τῷ 1897 «Le four électrique» ἐκ 386 σελίδων καὶ τῷ 1900 μονογραφίαν «De fluor et ses composés» ἐκ 395 σελίδων, τέλος δὲ καὶ μετὰ τῶν Colson καὶ ἄλλων τὸ «Traité de Chimie minerale» οὗτινος ἐδημοσιεύθησαν 4 τόμοι καὶ μένει ὁ πέμπτος.

Ἐπισκερθεὶς ὁ Moissan τὴν Ἑλλάδα, τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1903, ἀπέστειλε εἰς τὸ ἑνταῦθα Χημειὸν εἰς ἀνάμνησιν κάμμον ἠλεκτρικῆν καὶ ὠραιότατην συλλογὴν χημικῶν σωμάτων παρασκευασθέντων ὑπ' αὐτοῦ.

Τοιοῦτος ἦτον ὁ μέγας χημικὸς, οὗτινος ἡ πειραματικὴ ἱκανότης θὰ παραμείνῃ παραδειγματικὴ ἐν τῇ ἐπιστῇ.

Θ. Σ. ΒΛ...
Δ. Σ. Ε.

Η ΤΡΑΠΕΖΙΣ ΤΟΥ ΣΟΥΔΕΡΛΑΝΔ

Εἶνος τις πολὺ πλούσιος ὀνόματι Σούδερλανδ, ἦτο τραπεζίτης παρὰ τῆ αὐλῆ τῆς Πετροπολεως καὶ ἔχαρε μίαν ἀρετὰ μεγάλην εὐνοίαν ἐνώπιον τῆς Αὐτοκρατορίας Λικατερόνης τῆς II'.

Μίαν πρώϊαν ὁ ὑπῆρέτης του τῷ ἀνήγγειλεν ὅ,τι ἡ εὐχία του ἦτο περικυκλωμένη ὑπὸ στρατιωτῶν καὶ ὅτι ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας ἐπεθύμει νὰ τῷ ὁμιλήσῃ.

Ὁ ἀξιώματικὸς, Ρελιέβ ὀνόματι, εἰσήλθε, μετ' ὑφους συνεσταλμένον καί:

— Κύριε Σούδερλανδ, λέγει ἐπεφορτισθὴν ὑπὸ τῆς ἐνδόξου μου Ἀνάσσης, μετ' ἐν λυπηρὸν καθῆκον, τοῦ ὁποίου ἡ αὐστηρότης μετ' τρομάζει καὶ με καταλυεῖ. Ἄγνωσ, διὰ ποῖον λάθος ἢ πικίσμα ἐπέστρατε τὴν στιγμὴν ταύτην τὴν ὄργην τῆς Α. Μ.

— Ἐγὼ! Κύριε! ἀπήντησεν ὁ τραπεζίτης. Σας βεβαίω, ὅτι τὸ ἄγνωσ περισσότερον ἀπὸ ὑμᾶς καὶ ἡ ἐκπληξίς μου ὑπερβαίνει τὴν ἰδικήν σας! Ἄλλ' ἐπὶ τέλους, ποία εἶναι ἡ διαταγὴ αὕτη;

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, Κύριε, μοῦ λείπει τὸ θάρρος, διὰ νὰ σας γνωστοποιήσω αὐτήν!!

— Τί λοιπόν; ἔχασα τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς Α. Μεγαλειότητος;

— Ἐὰν ἦτο μόνον αὐτό, δὲν θὰ με ἐβλέπατε τόσο λυπημένον, ἡ ἐμπιστοσύνη ἠδύνατο νὰ ἐπανήρξαι.

— Λοιπὸν τί; μήπως θέλετε νὰ με ἐξορίσετε εἰς τὴν πατρίδα μου;

— Αὐτὸ θὰ ἦτο ἐν ἀπλόων ἐμπόδιον, ἀλλὰ μετὰ τὰ πλοῦτά σας, παντοῦ κανεὶς περὶ θυμασία.

— Ἀλλὰ Θεέ μου, ἐκράυαζε τότε ὁ Σούδερλανδ, μήπως θέλετε νὰ με ἐξορίσετε εἰς τὴν Σιθῆριαν;

— Ὄ! καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐπανέρχονται!

— Νὰ με ρίψετε εἰς τὰς φυλακάς;

— Καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐξέρχονται!

— Θεὸς δικαιοσύνη! μήπως θέλετε νὰ με κενυτίσετε;

— Ἡ τιμωρία αὕτη, εἶναι ἀληθὴς, ὅτι εἶναι ὀλίγον τι σκληρὰ, ἀλλὰ δὲν φανεύει πάντοτε.

— Τί λοιπὸν εἶναι, ἀνέκραξεν ὁ τραπεζίτης, μήπως ἡ ζωὴ μου διατρέχει κίνδυνον;

Ἡ αὐτοκράτειρα ἡ τὸσον καλὴ, ἡ τὸσον εὐγενής, ἡ ὁποία πρὸ δύο ἡμερῶν μετ' ὠμίλει τὸσον συμπαθητικῶς, θὰ ἤθελε τώρα νὰ με...

Ἄλλ' ἀδύνατῶ νὰ τὸ πιστεύσω, Ὄ χάριν!! Ὁ θάνατος θὰ ἦτο προτιμώτερος, εἰάν ἐπιμένετε ἀκόμη νὰ με ἀφίσετε εἰς αὐτὴν τὴν ἀγνοίαν!!!

— Λοιπὸν, Κύριε, ὑπέλαβεν ὁ ἀξιώματικὸς, ἡ

ἐνδόξος αὐτοκράτειρα μετ' ἐδίεταξε νὰ σας βαλσαμώσω!

— Νὰ με βαλσαμώσετε!!!! ἀνέκραξε ὁ Σούδερλανδ παρατηρῶν βλακωδῶς τὸν ἀξιώματικόν. Ἀλλὰ ἡ σείς ἐχάσατε τὸ λογικόν σας, ἡ ἡ Αὐτοκράτειρα δὲν γνωρίζει τί κάμνει!!!

— Ἀλλοίμονον, πτωχέ μου φίλε, δὲν κάμνω εἰμὲ ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον με διαττάτουν. Ἐξέπλάγην μαθὼν τὴν ἀπόφασιν αὐτήν! Τῇ παρέστησα, ὅτι δὲν εἶναι δικαία ἡ τιμωρία αὕτη. ἄλλ' ἡ Α. Μ. με διέταξε νὰ ὑπακούσω εἰς τὴν διαταγὴν ἀνευ σχολίων!!

Εἶναι ἀδύνατον νὰ παραστήσῃ τις τὴν ἐκπληξίαν καὶ τὸν τρόμον τοῦ ἀγαθοῦ Τραπεζίτου.

Τέλος παρεκάλεσε τὸν ἀξιώματικόν, ὅπως τῷ ἐπιτρέψῃ τοῦλάχιστον νὰ γράψῃ μίαν ἐπιστολὴν εἰς τὴν Α. Α. Μ. καὶ νὰ ζητήσῃ χάριν ἢ τοῦλάχιστον, τὴν μετρίασιν, τῆς βαλσαμώσεως εἰς... θάνατον.

Ὁ ἀξιώματικὸς καμφθεὶς ἐκ τῶν παρακλήσεων, ἐδέχθη καὶ ἀνέλαβε νὰ κομίσῃ ὁ ἴδιος τὴν ἐπιστολὴν.

Ἐπανελθὼν εἰς τὰ ἀνάκτορα, ἐπέδωκε τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸν αὐλικὸν τῶν ἀνακτόρων Κόμητα κ. Δ...

Μόλις ἀνέγνωσε τὴν ἐπιστολὴν ἡ Αὐτοκράτειρα τοῦ Σούδερλανδ, ζητούντος μετρίασιν τῆς ποινῆς του.

— Δίκαιε οὐρανέ! ἀνέκραξεν...

Ὄ! τῆς φρίκης! Πράγματι ὁ Ρελιέβ ἔχασε τὸ μυαλό του. Τρέξατε, αὐθαρεῖ νὰ ἀπελευθερώσετε τὸν δυστυχῆ τραπεζίτην μου. Καὶ ἀμέσως ἡ αὐτοκράτειρα ἤρξατο νὰ γελᾷ παταγωδῶς. Ἴδου εἰ τί εἶχε συμβῆ!

Ἡ αὐτοκράτειρα εἶχε κῶνα τινὰ προσφιλεῖ, ὃν ἀπεκάλεε Σούδερλανδ καὶ ὅστις εἶχε ὀρθῶς ἐν καρδίᾳ τὴν ἡμέραν. Ἡ Αὐτοκράτειρα διέταξε τὸν Ρελιέβ νὰ τὸν βαλσαμώσῃ, ὅπως δὲ ἐνόμισεν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τοῦ Τραπεζίτου.

(ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

I. ΤΣΑΜΑΔΟΣ

Εὐτυχεὶς Γάμοι

Ἐσχάτως ἐτελέσθησαν ἐν Καῖφῳ οἱ γάμοι τοῦ καλλιῶνου καὶ φιλοπαιδοῦ γίου κ. Βασιλείου Βακάλη, ἐργοστασιοῦργου οἰνοπνευματοποιίας, μετὰ τῆς ἐπίσης καλλιῶνης καὶ ἐσηγγμητῆς νεάνιδος, Νικολίνας Παιρητῆ. Ἡ ὀφθαλμολογία αὐτοῦ καὶ διορθεῖ πολλὰ τὰ ἀγαθὰ.

ΜΩΣΑΙΚΟΝ

Κάποιος έγραψεν εντός λευκώματος ώραιάς τινος γυναικός :

« Υπάρχοναι γυναίκες ψευδείς, όπως και νομίσματα κίβδηλα, άίτια ύσω προσοποθεί τις μήτην να τὰ περάσῃ ως καλά, κατά τοσοῦτον διακρίνεται ή κίβδηλότης των.

Έν σιροισικαῖς ἱξετάσειον

« Ο καθηγητής. Που έδρεύει κατ' έτος τὸ ἱποπτικὸν συμβόλιον ;

« Ο υποψήφιος (προαγωγής.) Έν μιῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ.

Εἰς τὴν ἀνάκρισιν

« Ο ἀνακριτής. Καὶ οὐ μάρτυς, ποῦτον τὸ ἰπάγγελμά σου ;

« Ο μάρτυς. (Σκεπτόμενος.) Κύριε ἀνακριτά, ἐγὼ καταγίνομαι εἰς ἀνακαλύψεις.

« Ο ἀνακριτής. Καλὰ καὶ τί ἀνεκάλυψες; ἕως τώρα.

« Ο μάρτυς. Πολλά. Μὰ εἶμαι ἐπιφυλακικὸς.

« Ἰατρός τις λησμονήσας μίαν ἀσθενή του, μετίβη τὴν ἐπομένην, πρὸς ἐπίσκεψίν της, ὅπου ὁ σίγγός της κατήρχετο τῆς κλίμακος.

— Αἰ, τί κάμνει, ἡ γυναῖκά σου, ἔρωτά δ ἱατρός, ἔρχομαι νὰ τὴν ἴδω.

— Μὴν λαμβάνετε τὸν κόπον, ἱατρέ, ν' ἄνέλθῃτε, τώρα θὰ κατέλθῃ αὐτὴ καὶ θὰ τὴν ἴδῃτε.

— Μπά, τόσον ταχέως δύναται ἤδη νὰ σταθῇ εἰς τὰ πόδια της ;

— « Α, ὄχι, ἱατρέ, τὴν φέρουν μετ' ὁ φέρειτρον.

« Ο Τοιός καὶ ἡ μήτηρ του διέρχονται πρὸ ἐνὸς ἐλαίτου τυφλοῦ.

— Πάρε, Τοιό, δόσε του αὐτὴν τὴν πενιάρα, νὰ σ' εὐχηθῇ τόσα πράγματα.

— « Ὁχι, μαμὸ, αὐτὸς δὲν βλέπει καὶ θὰ μοῦ πῇ ψεύματα.

Δικαιολογία ὑφειλείτε πρὸς δανειστὰς, παρηγορῶν αὐτοὺς ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τῶν χρημάτων των.

— Μὴ ληπιῖσθε, κύριοι, δὲν ἔχετε τοῦ λοιποῦ τὰ χάσειτε, διότι θὰ καταταχθῶ εἰς τὸ πυροβολικόν.

Εἰς ὀδοντοιατρὸς οἰκοδομήσας ὡραῖον οἶκον, σνεοσκέπειτο μετὰ φίλου, πῶς νὰ τὸν ὀνομάσῃ.

— « Α! εἶρον, αἴφνης λέγει, θὰ τὸν ὀνομάσω

« ἄνευ ὀδύνης» διότι μετ' ὁ πρόγραμμα αὐτὸ ἐκέρδισα χρήματα.

— « Ὁχι, τοῦναντίον νὰ τὸν ὀνομάσῃς «οἶκον ὀδύνης» διότι ἄνευ αὐτῆς δὲν θὰ τὸν ἐκέρδιζες.

Τὸ μόνον προτέρημα τῆς δυστυχίας: εἶναι, ὅτι φρονεῖ διὰς τὰς θλίψεις, αἵτινες σονταράσονται τὴν ζωὴν.

Βίος ἀβίωτος εἶνε σῶμα ἀκέφαλον.

ΓΕΝΙΚΟΝ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ ΤΑΞΕΙΔΙΩΝ ΚΑΙ ΕΚΔΡΟΜΩΝ

Έν Ἀθήναις ὁδὸς Ἀθηνᾶς 101

Πρακτορεῖα: Έν Ἀλεξανδροῖα, Καῖρο καὶ Κωνσταντινουπόλει.

Πρακτορεῖον Ἀλεξανδροῖας: Πλατεῖα Προξένων. Ὁκέλλα Ποίημα.

Πρακτορεῖον Καῖρου: Έναντι τοῦ χρηματιστηρίου. Ἀντιπρόσωποι: Β. Μειμάρης καὶ Σά.

Τὰ Πρακτορεῖα τῆς Ἀλεξανδροῖας καὶ Καῖρου ἀναλαμβάνουσι τὴν ἐκδοσὴν εἰσιτηρίων διὰ πάντας τοὺς λιμένας τῆς Ἑλλάδος, Τουρκίας, Γαλλίας καὶ Ἰταλίας διὰ παντὸς ἀποσπλιότου, ἀποπλιόντος ἐξ Ἀλεξανδροῖας.

Ἐκδίδουσιν εἰσιτήρια διαρκείας ἐνός μηνός, πρὸς μεταβάσιν καὶ διαμονὴν εἰς Ἀθήνας καὶ τὰς ἐξοχὰς, χρεὶν ἀναψυχῆς, συμπεριλαμβανομένων πάντων τῶν ἐξόδων, ἤτοι ναύλου, σιδηροδρομικῶν, ξενοδοχείων, ὕπνου καὶ τροφῆς, λεωβουσικῶν, ἁμαξῶν, θεάτρων, ἐπισκέψεων ἀρχαιοτήτων κτλ. ἀντὶ συμφέροντος τιμῆματος.

Ὁμοίως ἐκδίδουσιν εἰσιτήρια διαρκείας μηνός, πρὸς μεταβάσιν εἰς τὰ λουτρὰ Ὑπάτης, Λουτρακίου, Λιδιψοῦ καὶ Κυλλήνης μετὰ διαμονῆς 20 ἡμερῶν ἐν αὐτοῖς, καὶ 10 ἡμερῶν εἰς Ἀθήνας, πάντων τῶν ἐξόδων συμπεριλαμβανομένων.

Τὰ Πρακτορεῖα ἀναλαμβάνουσιν ὁμοίως τὴν ἀποστολὴν ἀσθενούντων εἰς τὰς κλινὰς Ἀθηνῶν καὶ Πηρισιῶν

Έν τοῖς γραφείοις εὐρίσκονται καὶ σχεδιαγράμματα διαφόρων εἰσοπέδων τῶν Ἀθηνῶν καὶ περιχώρων πρὸς πώλησιν εἰς καλλίστας τιμὰς

Η ΕΟΡΤΗ ΜΑΣ ΕΝ ΒΕΡΟΛΙΝΩ

Τὰ ἐξῆς δημοσιεύει ἡ ἔγκριτος ἐφη εἰς « Ἐγγύριος τοῦ Βερολίνου Ἀγγελιοφόρος» περὶ τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς ἐθνικῆς μας ἑορτῆς ὑπὸ τῶν ἐκεῖ συμπολιτῶν μας. Τὰ αὐτὰ περίπου καὶ αἱ ἐφημερίδες « Ἡμέρα» καὶ « Ἐβδωμάς».

Ἡ ἑλληνικὴ ἐθνικὴ ἑορτὴ, ἐτελέσθη χθὲς Κυριακὴν 25 Μαρτίου, διὰ πανηγυρικῆς Δοξολογίας εἰς τὸν ἐδῶ μικρὸν Ἑλληνικὸν ναόν, ὁδὸς Oranienburger, Νο 31. Τὴν λειτουργίαν περὶ τὰς 11 π.μ. ὁ ἀρχιμανδρίτης Μαυροκορδάτος ἐτέλεσε καὶ κατ' ἐκείνῃν περίστησαν ἡ Α. Ε. ὁ Πρεσβευτὴς τῆς Ἑλλάδος Κλέων Ραγκαβῆς, ὁ Γενικὸς Πρόξενος Adelsen, οἱ ἐνταῦθα τελειοποιούμενοι Ἕλληνες ἀξιωματικοί, ἱατροὶ μηχανικοί, δικηγόροι, ὡς καὶ οἱ μονίμως ἐγκατεστημένοι Ἕλληνες, μετὰ τοῦ προέδρου τῆς κοινότητος Κου Κ. Ραυτοπούλου.

Περὶ τὴν 2ην ὥραν τῆς μεσημβρίας, τῇ προσελήσει τῆς Α. Ε. τοῦ Κου Πρεσβευτοῦ, ὅλοι οἱ ἐν Βερολίνῳ Ἕλληνες μετὰ τοῦ Γενικοῦ Προξένου Κου Adelsen καὶ τοῦ προέδρου τῆς Κοινότητος Κου Ραυτοπούλου, μετέβησαν εἰς τὴν βασιλικὴν Πρεσβείαν, ὅπου ὁ Κορς Πρεσβευτὴς ἐχαίρειτῃς τοὺς ὁμογενεῖς διὰ πατριωτικωτάτης ὄντως προσλαλήσε, μετὰ πρόποσιν δὲ ὑπὲρ τοῦ Βασιλέως τῶν Ἑλλήνων καὶ τῆς ἐνταῦθα Ἑλληνικῆς κοινότητος, ὁ πρόεδρος τῆς κοινότητος Κορς Κ. Ραυτοπούλου, ἀπήντησεν εὐχαριστῶν τὴν Α. Ε. διότι, ὡς πατὴρ ἐκάστοτε φροντίζει διὰ τοὺς ἐκεῖ διακείμενους Ἕλληνας.

Τὸ ἐσπέρας δὲ, παρετέθη κοινὸν συμπόσιον τῇ συμπράξει ὅλων τῶν ἐκεῖ ὁμογενῶν, εἰς ὃ παρεκάθησαν ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιμανδρίτης, ὁ Γενικὸς Πρόξενος καὶ ὁ πρόεδρος τῆς Κοινότητος, ἐν τῇ μεγαλοπρεπεῖ καὶ καταλλήλως διακοσμηθείσῃ αἰθούσῃ τοῦ ἐστιατορίου « Heideberger» ὑπὸ τοὺς ἤχους πολυμελοῦς μουσικῆς. Διακοῦντος τοῦ δείπνου, ὁ κ. Πρόξενος ἔγειρε πρόποσιν ὑπὲρ τοῦ Γερμανοῦ Ἀυτοκράτορος τοῦ Βασιλέως Γεωργίου καὶ τῆς ἐν Βερολίνῳ Ἑλλ. κοινότητος. Ὁ δὲ ἱατρός Κορς Ν. Μωραΐτης καὶ ἡμέτερος συνεργάτης ἐξεφώνησε καταλλήλῃν τῇ περιστάσει πανηγυρικὸν, καταλήξας εἰς ζωηροτάτας ἐπευφημίας καὶ ζητωκραυγὰς ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος, τῆς Βασιλικῆς Οἰκογενείας καὶ τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Ο ΔΥΟΣΜΟΣ

Φίλτατε Βέργη

Υπὸ τὸ φῶς τῆς θνητοῦσης λυχνίας μου, εἰς ἀπάντησιν τοῦ ποιήματός σου « Στὸ δύσομο μου» σοῦ ἐχάραξα τοὺς κατωτέρω στίχους μου. Εἶσι τὸ κύκνειον ἄσμα, ἀπέλιθος ἔρωτος πρὸς εἰλικρινῆ φίλον, πρὸς σκλήρην μελανόφθαλμον γαλλίδα, πρὸς εἰώδες φυτόν.

à Melle Leonie de Ducloux

Ὁ Δύσομος σου Βέργη μου, αὐξάνει μεγαλύνει καθ' ἣν στιγμ', ἡ καρδούλα μου, σὺν τὸ κεράκι |λοῖόνει

ὅταν τὸν βλέπω νὰ ἀνθῇ, τὸ χρομα νὰ χύνη καὶ στῆς καρδιᾶ μου τοὺς παλμούς πῶς προσοχῇ |δὲν δίνει

ὅταν τὸν βλέπω ἀτάραχον, εἰς τῶν κειρῶν τὸ κρά- |τες

περιφρονῶν τὴν λύπη μου, νὰ μὲνῃ πάντ' ἀφράτος τότε μισῶ τὸν δύσομο καὶ νῆρθης νὰ τὸν πάρῃς ὅταν θροθῆς στὸ σπῆτι μου, μαθαύριε νὰ φάγῃς μισῶ τοὺς φίλους, τὰ πτηνά, τὰ ζῶα καὶ τὰ |ἀνθη

ὅταν τὰ βλέπω ἀκίσθητα εἰς τὰ ἐμά τὰ πάθη.

τί λέγω; φεῦ! παραληρῶ· ὁ δύσομος τί πταίει; ἀν' ἡ καρδιὰ τοῦ φίλου σου, εἰν τρυφερὴ καὶ κλαίει; Τί πταίει, ἀν' τὰ μάτια της, στὸ κύμα τοὺς σὺν |θαλασσα μὲ πνίγουν καὶ παραδείσους εὐανθεῖς συγχρόνως μὲ ἀνοίγουν; Τί πταίει ἀν' εἶν' ἀπονη; ἐάν δὲν συγκινεῖται; ἐάν δὲν ἔμαθε ποτὲ τί ἔρωτας καλεῖται; ἐγὼ, βαρέθηκα νὰ ζῶ, μὲ μιὰ τέτοια ὀδύνη ἀφοῦ καρδίαν δι' ἐμὲ δὲν ἔχει οὔτε ἐκείνη.

« Ε! ζῆθι, ζῆθι, Δύσομα στὴ κλίνῃ τῇ στερνῇ |μου

νὰ δίδῃς ἔσκιον ὠμορφιά, στὸ δύστονον κορμί μου ζῆθι καὶ ἀν' εἰς τὸν τερφον μου ἔλθῃ ποτὲ καὶ |κλαύση

εἰπέ της, Δύσομα εἶν' ἀργά· εἰπέ της ναί, νὰ |παύση

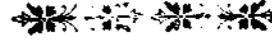
εἰπέ της ὅτι μόνος εἶ, θὰ μὲνῃς συντροφιά μου γιὰτὶ μόνος καταλῆξας ἐσὺ τὸν ἔρωτά μου.

καὶ ὅταν ἐγὼ, περίλυπος σ' ἐξήλευα π' ἀνθοῦσαι δὲν ἐνοσοῦσα πῶς γιὰ μὲ τὸ χρομα σκορποῦσαι. Ναί! ζῆθι, ζῆθι, Δύσομα, στὴ κλίνῃ τῇ στερνῇ |μου

νὰ δίδῃς ἔσκιον καὶ ὠμορφιά, στὸ δύστονον κορμί |μου

Έν Παρισίσις

Π. Ν. Διθάρης

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

64. Μαγική εικών.

Πού βλέπετε την αδελφήν της: διότι ή ασθενής μό-
νον την μητέρα της βλέπει.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

65. Αίνεγμα

Τὸ πρῶτον μου εἶν' ὄνομα
ἀγίος γυναικὸς
Τὸ δευτέρόν μ' ἐπιθymi
Ἐν ἄλλο καθεστώς.
Τὸ τρίτον εἶν' ὄνομα γλυκὸν
καρὰ σκοπίζει ἰδῶ καὶ ἐκεῖ.

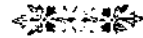
66. Γρίφος

Ο ποῖος πολὺ
πλο πλο

67. Ἐλλειποσύμφωνον

Η + ι + ι + ε + ε α + α + α + α + α
Κισσός.

Β. Γ. Ἐκωτερνονδάρ. Δελτίριον ἐλήφθη.
Ἰναμένομεν, ὡς γράφετε. — Δ. Α. Ἀμισσόν.
Σὺς ἐνεγράφαμεν καὶ ἀπεστειλαμεν φυλλάδια
καὶ ἀπάδειξιν. — Γ. Μ. Ροστόβιτον. Ἐπιστολὴ
μετὰ συνδρομῆς ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. — Ν. Γ.
Μ. Βερολίνον. Ἐλήφθησαν ὅλα καὶ θὰ δημοσιεύ-
σομεν, δι' εἶνε δυνατόν, ἕνεκα λογοκοροίας ἐμῶρον
κράτους. — Γ. Β. Λάρισσαν. Βραχῆα ἐλήφθη.
Ἐχει καλῶς. Ἀγαμένομεν, ὡς γράφετε. — Η.
Α. Σύρον. Ζητούμενα φυλλάδια σὺς ἀπεστάλη-
σαν. Στέλλονται πρὸ καιροῦ αὐτοῦ. Γράφομεν.
— Ε. Σ. Σουάξ. Δελτίριον ἐλήφθη. Ἀπρητήσα-
μεν. — Δ. Κ. Κωνιπολιν. Συνδρομὴ μετὰ κο-
λακευτικωτάτης ἐπιστολῆς σὺς ἐλήφθη. Σὺς εὐχα-
ριστοῦμεν. Εἶσαε θανάσιος εἰς τὴν τακτικὴν
σὺς — Μ. Π. Τρίπολιν. Ἐλήφθησαν, ἔχει κα-
λῶς. Θὰ σὺς εὐχαριστήσομεν δεόντως. — Κ. Κ.
Πάτρως. Ἀποροῦμεν δι' ἀναβολάς. Ἡ ἰατροσφῆ
σὺς, νομίζομεν, δὲν πρέπει νὰ ἐπιτρέπη τοιαύτην
συμπλοφοράν.

ΑΥΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ 18 ΤΕΥΧΟΥΣ

55. Χεῖλη — Χεῖλή. — 56. Ἡ Σκύλλα, ὁ Μανάβης, ἡ
Σελήνη. 57. Οὐδέεις ὁ σοφώτατος. 58. Μάθε καλῶ τὸν
χαρὰκτηρα σου.

Ἀύται. Στάμος Πάγκαιος ἐκ Ζίγτας 3. — Δ. Γεωρ-
γιάδης ἐξ Ἀθηνῶν 4. — Ρ. Παταζάνης ἐξ Ἀθηνῶν
2 — Π. Δ. ἐκ Πειραιῶς 1, — Β. Σαγροῆς ἐκ Σύρου 4.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΝΕΟΝ ἀριστοκρατικῶν Κυριῶν Δ. Παπα-
παφίδη. Ἐν Κέρει. Ὁδὸς Ἐλ. Μανάζ.
Ἐναντι Ἀγγλικῶν τηλεγράφου.

Κόμμωσις Ἀνδρῶν καὶ Κυριῶν ἀρίστη, ἐν τῷ
καπνοστήματι ἢ κατ' οἶκον. Μεγάλῃ συλλογῇ
ἄρωματων, ράβδων, λακμεδιτών, ψηκτρῶν κτλ.

ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ
ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΕΤΟΥΣ 1907

Ἐκαστον Γραμμάτιον ἰσχύον διὰ τὰς τέσσαρας κληρώσεις
τιμᾶται δραχμῶν τεσσάρων.

Ἐκαστον Γραμμάτιον ἰσχύον διὰ μίαν τῶν τεσσάρων κλη-
ρώσεων, τιμᾶται δραχμῆς.

ΚΕΡΔΗ ΕΚΑΣΤΗΣ ΚΛΗΡΩΣΕΩΣ

Ἐν Μέγα κέρδος	ἔξ	100,000 Δρ.
Ἐν Κέρδος	ἔξ	25,000 Δρ.
Ἐν Κέρδος	ἔξ	10,000 Δρ.
Τρεῖς Κέρδη ἐκ 5,000		45,000 Δρ.
Πέντε Κέρδη ἐκ 1,000		5,000 Δρ.
411 Κέρδη ἔξ 100		41,100 Δρ.
578 Κέρδη ἐκ 50		28,900 Δρ.

Ἐν ὅλῳ Κέρδη 225,000

Ἡ πώλησις ἀρχεται τῇ 10ῃ Ἀπριλίου 1907.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 31ῃ Μαρτίου 1907

ΚΕΡΔΗ ΑΜΦΟΤΕΡΩΝ ΤΩΝ ΚΛΗΡΩΣΕΩΣ

4 Μεγάλα Κέρδη ἔξ 100,000	400,000 Δρ.
4 Κέρδη	ἔξ 25,000 100,000 »
4 »	ἔξ 10,000 40,000 »
12 »	ἔξ 5,000 60,000 »
20 »	ἔξ 1,000 20,000 »
1644 »	ἔξ 100 164,400 »
2312 »	ἔξ 50 115,600 »

Ἐν ὅλῳ Κέρδη 900,000

Ἄ Διευθύνων Τμημάτων

Γ. Ν. ΚΟΦΙΝΑΣ